

Ion Iordache

Băsescu a făcut-o de oaie!

Constructorii de Dacii trăiesc un an plin de evenimente. A ieșit deja de pe banda de montaj autoturismul „2.000.000”. În august se împlinesc 30 de ani de la fabricarea primului autoturism la Colibași.

Până la sfârșitul anului, după plecarea primului lot de Dacii în China, vom afla dacă cea mai importantă piață pentru autoturisme din lume va da undă verde pentru derularea contractelor pe această relație. Privatizarea bate la „cele opt porți” ale uzinei. Regulamentele „EURO 2” îi-au întins tentaculele peste producătorii români. Dintre toate, se pare că „focul” cel mai mare arde pe tema privatizării uzinei Dacia.

Cine va pune mâna pe primul producător de automobile din România? Este timpuriu și nestrategic să facem public pe cei interesați de DACIA. Cert este că în această perioadă s-a declanșat o sarabandă de zvonuri, mișcări pe piața de capital, speculații de culise și chiar declarații - oc menite să compromită imaginea DACIEI. Se pare că interesele sunt împărțite pe diferite „grupări de jucători”, susținute de

„galerii” care nu se sfîesc uneori să arunce vorbe grele, de ocară, din „peluză” sau chiar de la „oficială”! Declarația făcută public săptămîna trecută de către ministrul transporturilor, Traian Băsescu, potrivit căreia „DACIA” este cea mai nesigură mașină după TRABANT” este o mostră de „înjurătură” fără jenă, cu care „se dă la gioale”, adică se „faultează” cu premeditare. De ce? Ce substrat are această aberantă declarație despre o mașină care circulă potrivit omologării Registrului Auto Român, cel puțin în România, cu acte în regulă, care atestă siguranța în circulație conform normelor impuse de regulamentele internaționale?

La această întrebare, iată cum răspunde Ion Iordache, viceliderul sindicatului Automobile Dacia:

- Declarația iresponsabilă sau poate foarte responsabilă... a ministrului Băsescu deteriorează grav imaginea unuia dintre puținele produse cu caracter național. Noi, producătorii de autoturisme DACIA, percepem declarația d-lui Traian Băsescu, vicepreședinte al Partidului Democrat, în actualul context - vezi privatizarea Uzinelor DACIA - ca fiind un atac al concurenței, cu lovituri premeditate sub centură.

- *Care este reacția celor care mîncă o pâine de pe urma DACIEI, de 30 de ani încoace?*

- La un asemenea gest radical se poate răspunde doar cu un gest radical. Sindicatul Autoturisme DACIA are posibilități să transmită mesaje tuturor posesorilor de autoturisme DACIA și tuturor muncitorilor din Colibași și din toată țara, angrenați în fabricarea acestui produs.

Mesajele pe care sindicatul nostru le-ar putea transmite, sunt sigur, vor deteriora fundamental imaginea Partidului Democrat, la conducerea căruia se află și dl. Băsescu. Dar noi nu dorim un

conflict politic. P.D.-ul poate, într-o conferință de presă la nivel național, să se disocieze de declarația dlui. Băsescu.

- *ai dacă P.D.-ul tace?*

- Vom organiza noi, prin intermediul Blocului Național Sindical, o asemenea conferință de presă.

- *Cum caracterizați produsul muncii salariaților din Sindicatul Autoturisme DACIA?*

- Într-o economie tot mai instabilă, cu o industrie orizontală „de tranziție” am reușit totuși să supraviețuim. Deranjează pe cineva?

În plus, am reușit să facem un produs nou: DACIA NOVA, o mașină din ce în ce mai căutată. Există în lucru un model de autoturism complet nou.

Când în joc sunt locurile de muncă a zeci de mii de salariați, care de bine de rău au reușit să fabrice un produs pentru care există piață, nu putem rămâne indiferenți la astfel de declarații tendențioase.

- *Ce credeți despre dl. Băsescu?*

- Dl. Traian Băsescu a dovedit și în alte ocazii că reprezintă chintesența balcanismului. Nu are mentalitate de învingător și, din punctul meu de vedere, e prea bătrân pentru a și-o schimba. Asta e!

1998, Pitești

Notă: Traian Băsescu nu a mai revenit asupra acestei gafe dând dovadă de diplomație sau, de ce nu, de înțelepciune, acceptând că s-a pripit.

Gheorghe Bărbăncă

Primăria Topoloveni, o casă cu oameni vrednici și un primar iubit de oameni

Am urcat la primul etaj al Primăriei și cu o ușurință confortabilă unui ziarist aflat pe teren, am ajuns în anticamera birourilor primarului și al viceprimarului. O secretară cumsecade m-a crezut pe cuvânt că sunt ziarist și m-a îndrumat către viceprimar, scuzându-l pe primar că nu s-a întors încă de la Pitești unde a plecat cu treburile. Era să uit. Pe scări, o gospodină a Primăriei, spăla treptele noi, cu hărnicie și devotament. Lucru de apreciat care mi-a inspirat faptul că am pătruns într-o casă plină de oameni vrednici. Cert este că noua clădire a primăriei este foarte bine întreținută și arată cu adevărat a primărie de oraș. Să revenim la biroul viceprimarului Marin Obagiu. Aici am fost condus de un domn care spunea că m-a văzut pe TV - Alpha Pitești cu o seară înainte. La Topoloveni, emisiunile Radio - TV - Alpha Pitești se bucură de o bună audiență. Aveam în fața mea, de fapt, pe dirigintele de șantier al construcției Primăriei, dl. Dan Lucian. Domnia sa m-a rugat să rețin că merge bine investiția și că prin martie va fi gata - gata și sediul noii Judecătoria și al Parchetului din Topoloveni. Am mai fost atenționat că este în derulare și o investiție privind construcția podului de peste râul Cărcinov, că se va extinde stația de epurare și că există și un proiect pentru o Groapă de Gunoi - ecologică.

Gheorghiță Boșărcă a fost uitat primar

Așadar Gheorghiță Boșărcă este un „leu” născut în Topoloveni, care a trecut prin furcile caudine ale electoratului ieșind nevătămat în trei legislaturi!

- „Cum ați reușit acest lucru domnule primar?” - l-am întrebat curios pe primarul cu mustață, iar răspunsul domniei sale a sunat așa: „Am fost ales, pentru că lumea are nevoie de mine, dar eu am nevoie de oameni. Sunt adeptul cooperării sociale indiferent de culoarea politică”. În orașul în care tronează statuia și spiritul lui Ion Mihalache, primăria este condusă de PDSR, un partid catalogat de stânga și în opoziție cu partidul lui Ion Mihalache, PNP. „PDSR - ul este mai apropiat de politica lui Ion Mihalache, pentru care am, într-un fel, un crez. Aici, la Topoloveni, mesajul PDSR - ului a fost mai bine înțeles decât cel al Convenției Democratice”, a spus Gheorghiță Boșărcă, primarul care a construit de fapt statuia lui Ion Mihalache.

1999, Topoloveni

Vernel Crăciunescu

„Geoter Proiect”, unica firmă din România, ale cărei servicii sunt comparabile cu ale americanilor

Vernel Crăciunescu și George Beucan au pus pe picioare, aici, în Argeș, unica firmă din România, recunoscută la ora actuală pe plan internațional în domeniul serviciilor de geodezie și soft de specialitate. Specialiștii firmei argeșene au fost invitați la o sesiune de comunicări în Germania, cu ocazia celei de-a XIV-a Conferințe europene a utilizatorilor de GIS, unde piteștenii au prezentat produsul GEOMAPRO, cu care au rupt gura târgului, cum se spune pe românește. Așadar, reprezentându-ne alături de alte 42 de țări, iată cum românii argeșeni reușesc să demonstreze că pot fi un vârf de lance al economicului național, de inteligență neducând lipsă.

- Cu ce v-ați întors de la München, domnule Vernel Crăciunescu?

- Au fost stabilite deja câteva contacte și așteptăm, în continuare, să le materializăm. Tot la München, am avut o întâlnire cu reprezentanții firmei Siemens, care printre multiplele domenii de activitate are și o secțiune ce se ocupă cu producerea de SOFT-uri, tot GIS, în principiu, fiind una dintre cele mai

importante în domeniul planificărilor pe rețele.

- Produsele GEOTER PROIECT țin pasul cu piața internațională?

- Sunt comparabile cu cele ale americanilor. Produsul nostru, în proporție de 90%, poate să facă ceea ce face un program similar american. Suntem singurii din România, care producem a o a ceva.

- Ați scos demult capul în lume?

- Este pentru a treia oară când participăm la această Conferință europeană. Acum doi ani am fost în Danemarca, anul trecut la Copenhaga, la Florența și, anul acesta, la Munchen. De fiecare dată am prezentat un produs nou - SOFT. Acum doi ani, o aplicație pentru telecomunicații, anul trecut, o aplicație pentru accesare hârlă pe Internet și, anul acesta, soluția pentru cadastru. Soluția este împărțită pe mai multe module, care pot fi cumpărate separat sau într-un singur pachet.

“Geoter Proiect” este una dintre primele firme din România, care în urmă cu cinci ani a procurat un produs ESRI - ESRI... fiind o societate americană - liderul mondial în domeniul produselor GIS - noi procurând sistemul, pentru a încerca să dezvoltăm activitatea noastră de proiectare în domeniul topografiei, geodeziei și cadastrului, pe sistem informatic. Am reușit să dezvoltăm sistemul și acum avem și o grupă SOFT, care dezvoltă programele noastre, din această cauză fiind foarte legați de conferințele europene și de relația cu ESRI. Suntem unul din partenerii lor. De exemplu, avem deja plătit un SOFT, ceea ce înseamnă foarte mult, pentru că suntem singurii din Europa de Est, care l-au procurat. Datorită faptului că am demarat activitatea pe baza acestor SOFT-uri, activitate pe care o desfășurăm și în prezent, suntem prima firmă din România, la ora actuală, în domeniu, din toate punctele de vedere. Alături de colegul și prietenul meu George Beucan am realizat lucruri deosebite.

- Cu câți oameni v-ați consolidat acest domeniu de activitate?

- În acest moment avem 46 de salariați numai în “Geoter Proiect”, care face doar specialitate, dar “Geoter Proiect” are și serviciile “Computer Stars-ului”, unde mai sunt încă 15 angajați.

- Cu ce “suvenir” v-ați încărcat “hardul”, din proaspătul contact cu mentalitatea nemțească?

- Ca om de afaceri, în primul rând, cred că puterea economică a Germaniei se datorează prezenței regulilor foarte clare, a disciplinei și a rigurozității. M-am convins încă o dată că regula, dacă există, trebuie să funcționeze așa cum există. Nu trebuie să inventăm la fiecare colț de stradă o regulă care să completeze regula principală. Ceea ce mi se pare mie foarte simplu, pentru a crea o societate care să funcționeze, este necesitatea prezenței regulilor, a seriozității și rigurozității. Nemții sunt niște indivizi care își respectă cuvântul. Într-o discuție de afaceri, pe care am purtat-o cu un reprezentant al unei firme germane, acesta s-a arătat, în primul rând, interesat de respectarea termenului de execuție și calitatea lucrării. În rest, nu mai contează. Lucrezi o singură dată cu el și, dacă greșești, a doua oară nu mai există.

Dacă am avea reguli clare și corecte, pe care să le respectăm cu toții, dând dovadă de rigurozitate și disciplină, altfel ar arăta și economicul românesc. Și nu numai economicul...

2000, Pitești

Lenușa Lungoci

Papa Lenușa, intervievată la 104 ani

„Moldoveanca” a învățat pe mulți să gătească

Lenușa Lungoci s-a născut la ăipote, în județul Iași, în secolul trecut, mai exact în 1895, ianuarie 14!

„Am plecat cu bărbatul în București unde am stat vreo trei - patru ani și apoi din 1921 m-am așezat aici la Negrești - Belești” își amintește Pata Lenușa. În sat i se spune „moldoveanca”. De îndată ce pășești în gospodăria sa, îți dai seama că faima de femeie gospodină și-a câpătat-o în sat doar prin fapte. Papa Lenușa a avut reputația unei bucătărese de excepție. Nu se făcea nuntă în sat fără ca Pata Lenușa să fie solicitată la prepararea bucatelor și la rânduirea tuturor treburilor în general. Așa este cunoscută în sat.

„Mă cam gelozea bărbatul”

Își aduce aminte foarte bine tot ce ține de căsnicia sa, chiar dacă a rămas văduvă în urmă cu 42 de ani. „Am ținut la creștinul meu. Rău - bun, sărac - bogat, așa cum a fost el, eu am ținut mult la omul meu”, ne spune Pata Lenușa. Una dintre cele mai frumoase femei din sat, în vremea sa, Lenușa Lungoci răspunde la provocările indiscrete ale reporterului, punctând: „Mă cam gelozea bărbatul. Nu-mi dădea voie să vorbesc cu nimeni”. Și

completează: „Față de oameni, am fost în general foarte rece. Dacă îmi zicea vreunul ceva... îl sictiream imediat! - Ce ai tu în plus față de bărbatul meu!”

Fata adoptivă

Bătrâna Lenușa Lungoci nu a făcut copii, dar a înfiat-o pe Rodica, acum Rodica Bădiloiu, care la 66 de ani stă și o îngrijește pe mama sa adoptivă. „Eu mă mai vait de inimă, de una de alta, dar ea a fost sănătoasă mereu”, spune Rodica Bădiloiu.

La 104 ani împliniți, Pata Lenușa are un ten pe care l-ar putea invidia multe femei trecute de 60 de ani. „Nu m-am machiat niciodată. Numai cu apă mi-am dat pe față. Nu eram destul făcută de la Dumnezeu?”, zice Pata Lenușa.

Acum se vaită că nu prea mai vede și o supără rău picioarele. „Mă rugam la Dumnezeu să mă ia, dar m-a certat preotul. A zis că e păcat să fac astfel de rugăciuni”. Cu toate acestea, Pata Lenușa e tare supărată, că nu mai vede aproape deloc.

Mai merge câte o puiculiță

„A mâncat toată viața foarte bine. Este foarte pretențioasă la mâncare”, ne spune Rodica Bădileanu, care din cauza bolilor sale, mai gătește de regim, fără sare. Pata Lenușa nu prea acceptă mâncarea fără sare și recunoaște că obișnuiește să mai bea câte o puică la masă și acum. În rest, bătrâna Lungoci a avut o viață normală, de femeie gospodină la țară. N-a avut treabă cu politica, iar din perioada războaielor, cel mai bine își aduce aminte de anii 1916 - 1917. „Din tinerețele mele, multe patimi se luptă cu mine”, zice Pata Lenușa, continuând: „La tinerețe multe prinzi, iar la bătrânețe le uiți pe toate”.

Războaie Ți politică

Mare teamă a avut de războaie bătrâna Lungoci, care Ți amintește Ți acuma că ruȚii făceau numai rele: „Veneau ruȚii cu niște cai cât muntele, călări. Ne băgam de frica lor prin beciuri. NemȚii au fost mai de treabă. NemȚii au stat pe la noi prin casă, vreo săptămână. Ți făceau singuri paturile Ți vorbeau frumos. Se purtau frumos cu Rodica, fata asta a mea”.

Chestionată pe tema regimurilor politice, ȚaȚa LenuȚa ne-a dat câte-o „definiȚie” pentru fiecare Țn parte: „Ceaușescu - n-a Țnșeles nimic! Gheoghiu Dej - era rău că ne lua pământul; Regele Carol - era bine, Ți mai aȚa Ți mai aȚa - regele era de treabă”.

Pusă pe Țotii

ȚaȚa LenuȚa, care locuiește gard Țn gard cu grădiniȚa satului, merge acum pe 105 ani Ți ne vorbește cu mare dragoste despre nepoȚii Ți strănepoȚii ei, din partea fetei sale adoptive, Rodica.

Nu-Ți face griȚi materiale, fiind sprijinită de fata sa Ți de nepoȚi. Are o pensie după soȚul său. Țntrebată câtă pensie primește, bătrâna Lungoci, pusă pe Țotii, a răspuns: „Am vreun milion de lei pensie!”. După ce a făcut o pauză, a revenit precizând: „Chiar aȚi crezut? N-am decât 227.000 lei!”.

AȚadar, la 105 ani, ȚaȚa LenuȚa mai face Ți câte o glumă.

Cam aȚa arată cea mai bătrână femeie din judeȚul Argeș, care locuiește la mai puȚin de 10 km de Institutul de Reactori Nucleari de la Mioveni. Să mai zică cineva că există radiaȚii Țn zonă, care scurtează viaȚa!

Notă: *LenuȚa Pungoci merge pe 109 ani la data editării acestei cărȚi.*

Elisabeta Rizea

„Secretul tău să nu-l spui la nimeni, pentru că oricine ar fi, te vinde!”

Născută la 28 iunie 1912, Elisabeta Rizea a văzut Ți a simȚit pe propria-i piele cum s-a scris istoria. Trecută prin două războaie mondiale, ea a reușit să rămână Țntotdeauna Țn picioare, oricât de grele au fost Țncercările la care a supus-o destinul. Țnșă, cea mai grea perioadă din viaȚa ei a fost epoca comunismului, despre care povestește acum fără să se mai teamă.

Fiecare dintre noi a auzit, mai mult sau mai puȚin, câte ceva despre Elisabeta Rizea. Povestea ei au spus-o Ți o spun Ți azi cei ce o cunosc pe cea care a luptat Țmpotriva comunismului, nu cu vorbe, ci cu fapte. Dar, cel mai bine nu poate să vorbească despre ceea ce a Țndurat Țn anii comunismului, decât Elisabeta Rizea ȚnșăȚi. De aceea, am mers la ea acasă, la NucȚoara, pentru a ne convinge dacă e real ceea ce se spune despre ea.

Acasă la Elisabeta Rizea, timpul parcă s-a oprit Țn loc...

Cine a auzit de Elisabeta Rizea, Țtie cu siguranȚă că Țn casa sa au intrat de-a lungul anilor personalități cunoscute, de la Rege până la Președintele României. Drumul spre NucȚoara Ți se pare destul de scurt când te gândești că mergi Țn casa unde s-a scris o filă din istorie. De aceea, te așteȚpi să găsești acolo, nu o vilă, dar măcar o casă „altfel” decât celelalte, cu de toate Ți care

să-și atragă atenția. Însă nu dai decât de o casă simplă, bărânească, mai degrabă sărăcăcioasă, față de alte case.

La Elisabeta Rizea acasă, totul este natural, nimic nu este fals sau „olefuit” de trecerea atâtor oameni importanți. Vechi sau nou, tot ce este în casa ei se află într-o armonie naturală care-și taie respirația. Nimic nu e în plus, nimic nu e „alt fel”. Timpul a uitat să mai curgă aici... Deși are 88 de ani, Elisabeta Rizea are încă trăsături frumoase, de om bun. Văzând-o, te convingi că este o femeie cu credință în suflet, care a iubit viața și oamenii. Poate tocmai credința și puritatea ei au păstrat-o aproape neatinsă de timp și, poate, acesta este și secretul atracției ei pentru toți cei care au venit în casa sa de la Nucșoara. Iar când începe să povestească, istoria prinde viață prin vorbele ei...

„Comuniștii mi-au luat tot...”

Știu cu toții despre ororile epocii comuniste și despre traumele, nu neapărat fizice, ci mai ales morale, pe care le-a provocat românii. Majoritatea dintre noi doar am auzit despre ele, de la părinți și bunici. Elisabeta Rizea își amintește cum le-a trăit...

„Cum a venit comunismul, ăștia mi-au luat tot, m-au dezbrăcat până la piele”, și-a început ea povestea. Toată drama vieții ei a început în 1948, când a fost pârâtă că a dat de mâncare la partizani și că este de partea lor. Privind parcă înapoi în timp, își amintește că din '48 până în '50, când a fost arestată, a fost chinată în cele mai barbare feluri, de către comuniști. „Mă păzeau până la poartă”, spune ea, și tot i-a înșelat: „ei păzeau și eu m-am dat jos pe o scară”. Ajungea în grădină, unde avea două cuie scoase la două uluci; le lăsa în jos și pe acolo ieșea. Le ducea partizanilor „de-ale mâncării: am dat carne, găini, câte o sticlă de ȕuică. Brânză, cașcaval, mălai, ce se găsea”.

și pentru acest lucru, comuniștii i-au luat tot, toată munca ei și a soțului ei.

„Nu e bine să fi zgârcit. De unde dai, Dumnezeu dă...”

Cu credință în suflet chiar și acum, după 50 de ani și mai bine, Elisabeta Rizea povestește...

„Le-am dat de mâncare, pentru că e rău să-și fie foame. Mă lăsam pe mine să nu mănânc, ca să pun acolo să mănânce ei”. Locul unde ea pune toate acestea, „căsuța poștală”, cum îi spune ea, era într-o vale, unde se afla o salcie și trunchiul acesteia „era locul”. Tot aici pune bilete în care le spunea pe unde să păzească: „Venea securitatea aici și vorbea. Eu puneam cana în perete și ascultam tot ce ei vorbeau, ca la telefon. Apoi, le scriam”. Acum nu-i mai e frică să spună despre aceste lucruri, „acum pot să mă împuște, că sunt bătrână”, spune ea zâmbind. Acesta era secretul ei, pe care nici lui Gheorghe, soțul său, nu l-a spus. „Secretul dvs. să nu-l spuneți la nimeni, pentru că oricine ar fi, te vinde” - iată un sfat pe care Elisabeta Rizea ni-l dă tuturor. „Nu știu care e mai slab, multe se întâmplă în lumea asta”. Și câtă dreptate are...

„Câte am putut eu răbda...”

Dar cineva i-a aflat secretul și a pârât-o. Chiar ea afirmă sigură pe sine: „M-a pârât om din sat. Îl știu, dar nu spun, că mă aude și mă împușcă. Îi spun când o fi să mor”. Lumea îi știe pe cei care au pârât-o atunci, provocând atâta durere, și îi ocolește.

În '49 a îndurat cea mai cruntă umilință, alături de soțul ei, Gheorghe: „Ne-au legat și ne-au bătut. M-au suit pe un scaun, apoi pe masă și de pe masă, pe alt scaun. Mi-au zvârlit basmaua jos din cap, mi-au luat fota de pe mine, au aruncat-o jos și, legată

de mâinile - amândouă, m-au ridicat sus, spânzurată de coadă". I s-a smuls tot părul din cap, iar de atunci fiica ei i-a cumpărat perucă.

Elisabeta Rizea a făcut 12 ani de pu^ocărie, de două ori câte 6 ani. În 1950 a fost arestată prima dată ^oi închisă la Jilava. În '56 a fost eliberată prin decret, iar so^ul său, Gheorghe, a fost ^oi eliberat la câteva luni. Dar co^omarul ei nu se termina aici: „Mie mi-a spus o ungueroaică în palma stângă, că-mi mai cade o pu^ocărie ^oi mai grea...".

„DI. Mincu putreze^ote azi în pământ ^oi eu mă plimb cu ma^oina...”

După ce s-a eliberat prima dată din pu^ocărie, s-a întors în sat. Dar nici nu a pus bine piciorul în Nuc^ooara, că în fa^opa Bisericii o a^otepta părintele Constantinescu (părintele de atunci), care i-a spus doar atât: „Băie^ui din munte sunt bine, sănăto^oi ^oi te a^oteaptă ca să vii”. Iar ea a continuat să tacă, n-a suflat nimic către nimeni.

A stat doi ani acasă, apoi comuni^otii au venit ^oi i-au luat tot. După al^ui ^oase ani de pu^ocărie, s-a reîntors în Nuc^ooara. Aici nu mai avea nimic: „Mi-au luat tot, mi-au stricat grajduri, tot, nimic nu mi-au lăsat”. Nici măcar nu avea voie să privească spre casa ei. Î^oi aminte^ote cum i-a interzis acest lucru un anume domn Mincu, comunist înver^ounat: „Când vei trece pe lângă casa ta, să suce^oti capul, că nu mai e casa ta. Pun pe cineva să te urmărească ^oi te împu^oc dacă te ui^ui”. A trăit ani buni cu această groază în suflet, fără să întoarcă măcar privirea spre casa ei. Însă e mul^uumită că Dumnezeu a făcut dreptate: „DI. Mincu azi putreze^ote în pământ ^oi eu mă plimb cu ma^oina, nu a mea, ci vine ^oi mă ia ^oi pe mine câte cineva...".

„Mul^upumesc lui Dumnezeu că am trăit...”

Elisabeta Rizea scăpase de pu^ocărie, dar nu mai avea de nici unele: nu avea ce îmbrăca, nu avea ce mânca, nu avea unde să stea, nimic! Împreună cu so^ul ei, au stat 4 ani la na^oa lor. Pe na^oul lor îl împu^ocaseră comuni^otii în pu^ocărie.

„Dumnezeu a avut grijă de noi”, spune ea, cu credin^uța curată că Dumnezeu are grijă de toate. Datorită acestei credin^uțe divine a supravie^uit tuturor acestor mă^oăvii comuniste, fără să se plângă la cineva: „De multe ori mă culcam nemâncată, dar nu ^otia nimeni, că nu mi-a călcat nimeni casa”.

Acum are 88 de ani ^oi nu se mai fere^ote să vorbească despre ace^oti ani ai comunismului. So^ul ei, Gheorghe a murit acum 2 ani, la vârsta de 98 de ani. Locuie^ote împreună cu fata ei Lenu^uța, care are 70 de ani. Are nepo^ui la Bucure^oti. Merge la ora^o - la Pite^oti sau, din când în când, la Bucure^oti - când o ia cineva cu ma^oina...

De curând, pre^oedintele Constantinescu a fost la ea acasă...

Când am fost acasă la Elisabeta Rizea pentru prima oară, dar pe fugă, am văzut că avea un televizor vechi. Acum ea are un televizor nou, Sony. L-a primit cadou de la Emil Constantinescu, care a fost de curând în casa ei. Am întreat-o ce a vorbit cu pre^oedintele ^oi a răspuns senin: „M-a salutat, am dat mâna cu el ^oi am început să cer^oesc: ne trebuie biserica pardosită ^oi învelită. A promis că ia măsuri, că face biserica”. Pentru că ceilal^ui nu au îndrăznit să vorbească cu pre^oedintele, a făcut-o ea. De la el a primit un televizor ^oi o icoană. Crede cu tărie în Dumnezeu ^oi speră să fie mai bine pentru to^ui românii. E convinsă că îl iube^ote lumea pe pre^oedinte, unii da, al^ui nu, pentru că „a^oa e lumea”.

Elisabeta Rizea are o vorbă a ei prin care explică această deosebire între oameni: „Soarele dă soare Ți nu încălzește toată lumea”.

Om între oameni...

E mulțumită că trăiește, deși a suportat atâtea. Ea trăiește, în timp ce, cei care au chinuit-o, sunt de mult în pământ. Dumnezeu a avut grijă de ea, așa cum ea a avut grijă de oameni. Are două fete și are nepoți. A învins timpul și a rămas mereu în picioare, privind cu fruntea sus spre trecut. Povestește cu nostalgie despre viața ei. Avea 38 de ani când a avut curajul să se împotrivescă comunismului. Acum are 88 de ani bătând pe muchie și zâmbește cu lacrimi în ochi amintindu-și de acele vremuri. Lacrimi de tristețe, că a îndurat multe, lacrimi de bucurie că trăiește. În casa ei au fost Regele, Diaconescu și Coposu, iar acum Constantinescu. În casa ei am fost și noi...

Notă: În toamna lui 2003, Elisabeta Rizea s-a stins din viață.

Doru Iliescu

**„Eu nu sunt angajat politic.
Singura mea politică este
lucrul bine făcut”**

Bugetul Primăriei reprezintă principala sursă de finanțare a ADP-ului. De la instalarea directorului Doru Iliescu la conducerea ADP-ului, a crescut în mod vizibil cota de venituri proprii ce vin să acopere cheltuielile generale. Cei mai mulți bani sunt cheltuiți pentru asfaltarea și întreținerea străzilor.

Surprize, surprize - 10 trăsuri cu 10 ponei

- Primăria pune la cale o serie de surprize în această vară, acestea urmând a fi realizate tot prin ADP. Astfel, zece ponei, crescuți la grădina zoologică a ADP-ului s-ar putea să fie înhamăți la tot atâtea trăsuri, frumos ornamentate, care vor face deliciul cetățenilor Piteștiului, dornici de agrement, mai ales în zona Trivale.

- Activitățile ADP-ului sunt asigurate cu peste 800 de salariați. La Salubritate, gradul de utilizare a timpului de muncă este cel mai mic. Din 220 de muncitori angajați, numai vreo 150 se află efectiv la muncă, restul, prin rotație, sunt ori în concedii de boală, ori în concedii de maternitate, ori absentează nemotivat.

Spiritul de gospodar al ve^onicului primar Tudor Pendiuc

Municipiul Pitești este recunoscut ca una dintre cele mai curate localități din țară. Tradiția curățeniei în această urbe, dăinuie de zeci de ani, dar, menținerea sa la cotele cunoscute azi, reprezintă totuși o performanță de excepție. Spiritul de gospodar al „ve^onicului primar” Tudor Pendiuc este de notorietate, acesta fiind și motivul, simplul motiv, pentru care, indiferent de ziua, ora, anul, anotimpul și aș mai departe, când vor avea loc noi alegeri, tot Pendiuc va fi primar. Dar nu despre acest banal lucru ne-am propus să vorbim acum.

ADP-ul, arma secretă a gospodarului ef

Arma secretă a unui primar este constituită din modul de administrare a domeniului public. A.D.P. - ul (Administrația Domeniului Public) din Pitești are patru mari și late obiecte de activitate, care ocupă o gamă extrem de complexă de servicii publice. Acest A.D.P., care, de obicei, în mod injust, reprezintă ciuca bătailor pentru presa locală, are în realitate niște merite fantastice. Fără A.D.P., municipiul Pitești ar arăta groaznic. Curtea A.D.P. - ului, la sediul său din strada Obor, nr. 3, arată ca un mic și cochet parc de agrement. Prima întâlnire cu această instituție reprezintă o mare plăcere. Și atunci, este normal să-l cauți marcat de curiozitate pe cel care se află în fruntea acestei uzine de gospodărie municipală.

Un manager care face din gospodărire o artă

Foarte simplu și plin de încântare, am ajuns la domnul Doru Iliescu, directorul Administrației Domeniului Public Pitești.

Gazetarul are tendința, uneori, de a exagera, pentru a contura imaginea pe care dorește să i-o creioneze cuiva. De această dată, nu e vorba de nici o exagerare. Cum să nu fii încântat să constăți că un om de formațiune umanistă, cu o pregătire superioară în filozofie-istorie, reușește în mod fericit să coordoneze gospodărirea domeniului public al unui municipiu, făcând din acest lucru o artă. Directorul Doru Iliescu este artizanul acestei lucrări de artă.

Ce face ADP-ul

Unii dintre cei care încă nu au abandonat citirea acestui articol, ar putea fi tentați să creadă că le sunt prezentate niște păreri ce țin de domeniul fabulației. Complet greșit, stimă cititori! Dar, mai bine urmăriți argumentele pe care vi le prezentăm. Am amintit că ADP-ul are patru obiecte de activitate:

Sistematizarea rutieră la cote record

- Reparația și întreținerea străzilor, turnare covoare asfaltice, plombe, reabilitări, amenajare parcări, sistematizare rutieră, trafic rutier, trafic pietonal, alei, trotuare, parcuri, tranduri. Iată deci cum numai într-un prim capitol de activități, este cuprinsă o întreagă industrie. Și dacă vrem să ne referim concret, la sistematizarea rutieră, de exemplu, conducătorii auto au observat în mod sigur că în ultimii doi ani, în Pitești s-a făcut ce nu s-a făcut într-o sută de ani. Sensul giratoriu de la Podul Viilor și semaforizarea intersecției de la Târgul din Vale stau mărturie celor afirmate mai sus.

Dacă Ți Regotransul Ți-ar face treaba...

- Salubritatea stradală, reprezintă o activitate care nu trebuie confundată cu cea a Regotransului. ADP-ul are în sarcină măturatul, transportul Ți depozitul gunoiului stradal. Gunoiul stradal, de care se ocupă ADP-ul nu-i tot una cu gunoiul menajer de care se ocupă Regotransul. Dacă Ți Regotransul Ți-ar face treaba ca ADP-ul, atunci cartierele de blocuri ar arăta la fel de curate ca străzile, trotuarele Ți spațiile verzi din gestiunea ADP-ului.

Piteștiul, orașul cu cel mai lung gard viu din țară

- Amenajarea Ți întreținerea spațiilor verzi din municipiu reprezintă unul dintre punctele forte ale ADP-ului, condus de directorul Doru Iliescu. Piteștiul este orașul cu cel mai lung gard viu din țară. Peste 100 km de gard viu este plantat în municipiul Pitești. O seră de aproape 9.000 mp Ți două pepiniere de 42 ha reprezintă uzina vie a ADP-ului. Orășelul Copiilor, Simfonia Lalelelor Ți oricare altă manifestare de acest gen a Primăriei se realizează prin ADP.

Bazinul Olimpic - cel mai tare din Europa

- Activitatea de agrement include administrarea celui mai mare Bazin Olimpic de înot din sud-estul Europei. De fapt este vorba despre unul dintre cele mai bine întreținute bazine olimpice din Europa. Atrândul, bazinele descoperite, Grădina Zoologică din Trivale, parcurile Ți părculețele din municipiu, toate acestea intră în gospodărirea ADP-ului. „La terenuri de joacă suntem un pic deficitari”, declară directorul Doru Iliescu cu amărăciune, completând: „Ce facem astăzi se distruge peste noapte, dar mai perseverăm”.

Nicolae Sălan

Sălan - omul care Ți-a legat numele de cel mai mare „complex liceal” din Pitești

Vremea liceelor industriale a trecut, dar absolvenții de la LICM Ți amintesc precis de Nicolae Sălan, unul dintre cei mai cunoscuți ingineri din Uzina Dacia, fost director la I.A.P. Ți fost director la liceul de care Ți-a legat numele: L.I.C.M. Pitești.

Timpul se ține de Țotii - pentru că nu stă pe loc

„M-am dat jos din maxi - taxi, în Mioveni Ți am urcat la poarta trei a Uzinei, la Cantina Big, împreună cu un tip cam de vârstă mea. Am intrat în sala unde eram invitat la tradiționala serbare de sfârșit de an a constructorilor de la Dacia Ți am luat loc la o masă unde a fost invitat Ți cel care mă însoțise pe drum. După ce ne-am dat hainele jos, ne-am uitat mai atent unul la altul. Să vezi Ți să nu crezi. Era Ion Crăciun, fostul meu coleg de facultate Ți coleg de uzină vreme de o viață. Abia atunci ne-am recunoscut!”. Așa descrie inginerul Nicolae Sălan, revederea cu „Uzina Dacia”, prilejuită de inițiativa directorului general Constantin Stroe, care a dorit să-i strângă într-un cadru festiv

pe mai mulți dintre veteranii Uzinelor Dacia, la un moment de cotitură istorică pentru constructorii de la Colibași. Se marca practic anunțata trecere a capitalului Daciei, din hăpurile statului în cele private, respectiv Renault.

Un liceu cunoscut după numele directorului

Inginerul Nicolae Sălan, un „scorpion” de 72 de ani, și-a investit întreaga carieră profesională la Colibași. Se mândrește cu tot ce a lăsat în urmă, „metrologia” și „laboratoarele de încercări mecanice” fiind sectoare înălțate pe temelia turnată de domnia sa. Desigur poate fi scrisă o carte numai cu istoria trăirilor și realizărilor inginerului Nicolae Sălan la Uzinele Dacia, dar în mod special numele „Sălan” este legat în Argeș de ceea ce pe vremea sa era „mândria învățământului argeșean” - Liceul Industrial de Construcții Mășini Pitești.

După plecarea inginerului Nicolae Buncuc, liceul cu cea mai tare carte de vizită din anii '70 a fost condus de Nicolae Sălan. Era timpul liceelor industriale, cu durată de studii de 5 ani. Selecția la admiterea în acest liceu era extrem de dură.

În mod sigur aceasta este principala explicație a apariției unor generații de absolvenți ai anilor '72-'78, care au invadat instituțiile de învățământ superior, ajungând în marea lor majoritate specialiști de soi în industrie, și nu numai.

Liceul nr. 1, cum s-a numit ulterior, era cunoscut mai bine după numele directorului. Dacă spuneai cuiva că ești elev la Liceul nr. 1, nu era suficient să fii identificat. Dacă puneai că ești „elev la Sălan”, era clar pentru oricine despre ce liceu era vorba.

Bătăiosul Sălan

Poate că cel mai important lucru este faptul că „liceul lui Sălan” beneficia de una dintre cele mai moderne construcții, cu o dotare demnă de invidiat de către instituțiile de învățământ superior și profil tehnic.

Așadar, au trecut anii, iar inginerul Sălan abia se mai recunoaște cu foștii săi colegi. Dar ceea ce a realizat Sălan pentru învățământul argeșean se poate vedea și recunoaște chiar și cu ochii închiși, de către oricine. Construcția căminului, a cantinei, a atelierelor școală sau a sălii de sport au presupus un efort considerabil care a fost finalizat cam prin anii 1972. Dotarea acestui liceu a fost luată în vizor de către cei de la Institutul de învățământ Superior din Pitești, care nu beneficia nici pe departe de utilitățile dezvoltate la Liceul nr. 1. Aici intervine din nou meritul directorului Nicolae Sălan, care a reușit să țină piept la toate demersurile „greilor” de atunci care doreau să preia „la cheie” o investiție destinată învățământului liceal. Cam așa stând lucrurile, e limpede că istoria „complexului liceal” de pe Teilor este croită de Inginerul Nicolae Sălan.

Acesta este de fapt principalul motiv pentru care îi oferim o pagină din „Jurnal PULS”.

Foarfecele și careurile de dimineață

Dacă e să amintim de stilul pedagogic al directorului Sălan, intrăm într-o altă poveste plină de sare și piper. Vestitele careuri de dimineață și „foarfeca la purtător” destinată băieților cu părul mai lung de 3 cm, sunt doar câteva din picanteriile care poartă numele „Sălan”. Toate acestea sunt însă acum amintiri plăcute, care dau culoare și mai nuanțată personalității fostului director

Sălan. Uniforma cu vipu^ocă trebuia purtată în mod obligatoriu. Elevii lui Sălan erau recunoscători de la o po^otă, după dunga vi^oinie cusută pe pantaloni. Directorul Sălan era recunoscut pentru exigența din timpul serviciului, care contrasta în mod uimitor, dar de fapt normal, cu comportamentul din afara serviciului, când directorul Sălan părea cel mai de ga^ocă profesor, bun ^oi la ^opriș ^oi la bancuri ^oi la distracție. „Îi controlam pe profesori prin surprindere. Dacă intram în clasă ^oi-l găseam bine, de două, trei ori, a patra oară nu-l mai vizitam”, spune Nicolae Sălan, amintindu-^oi de modul în care controla procesul de învățământ. „Am adus o instalație de interfon din Cehoslovacia ^oi am montat difuzoare în toate sălile de clasă”, se mândrește, pe bună dreptate fostul director, care cu ajutorul interfonului avea un control total asupra păstrării disciplinei în liceu, care fie vorba între noi, nu era la nivel milităresc, a^oa cum ar fi părut la prima vedere. Prostile specifice vârstei de adolescent erau trecute cu vederea, chiar dacă se făcea un tam - tam de nedescris, din vorbe... ce-i drept, dar baiul mare era pentru băieți, care riscau de multe ori să fie tun^oi zero. Aceasta era pedeapsa supremă!

Cum scăpa Stroe de sancțiunile lui Mihai

Am profitat de faptul că inginerul Nicoale Sălan ne-a călcat pragul redacției, pentru a-i smulge ^oi niște povestioare de pe vremea când lucra la Dacia.

„Eram director la personal - ^ocolarizare - învățământ, pe vremea lui Mihai Dumitru, iar actualul director general, Constatin Stroe, era ^oef de secție la Sculărie. Atunci, Mihai îi găsea mereu câte o pricină lui Stroe ^oi mă puneam să-i fac decizie de sancționare. Pinea hârtiile la dosar ^oi nu dădeam drumul

la decizie. Venea Stroe la mine ^oi mă consulta cum să facă să scape de penalizare. Îl îndrumam să a^otepte, să-l prindă pe Mihai în toane bune ^oi să se ducă să-l ia cu bini^oorul, că o să-l ierte. A^oa se întâmpla mereu ^oi mă suna ulterior Mihai să rup decizia de sancționare, că Stroe s-a îndreptat”, ne povestește Nicolae Sălan.

Frizerul, cheile ^oi halatul

Întrebat de o povestioară mai hazlie din uzină, Nicolae Sălan ^oi-a amintit că „odată am plecat cu fostul director general Mihai la o întâlnire tare de tot cu Viceprim-ministru, în Pitești. Mihai era în halat ^oi a trecut pe la frizerie să se tundă. Eu l-am a^oteptat afară. După ce s-a tuns, ne-am dus, întârziți la întâlnirea cu Viceprim-ministrul acela.

Am plecat de la această ^oedință înapoi la Uzină ^oi Mihai a dat să intre în birou, dar nu-^oi găsea cheile. ^ai nu mai avea nici un halat pe el. Îl uitase la frizer. Mamă, mamă, să fi văzut în ce panică a intrat Mihai! S-a întors la frizeria unde s-a tuns ^oi a avut norocul să-^oi găsească halatul, în care erau toate cheile pe care le căuta”.

Cine l-a cunoscut pe Mihai ^oi poate imagina că această fază cu halatul uitat în frizerie este într-adevăr un episod extrem de hazliu.

Mă opresc aici, nu înainte însă de a-i îndeplini o rugămintă domnului Sălan ^oi anume de a-l cita cu o apreciere față de actualul director general de la Dacia, Constantin Stroe: „domnule, a făcut o treabă foarte bună la uzină, este clar cel mai bun director pe care l-a avut Uzina Dacia”. Desigur, această afirmație a fost făcută după o provocare a mea, din care mă a^oteptam să iasă ^oi ceva critici la adresa lui Stroe, dar n-a fost să fie a^oa.

1999, Pitești

Florian Goran

Mai-marele de la centru l-a prins cu garda sus pe comisarul-^oef, Goran

Chiar dacă dl Florian Goran nu a vrut să recunoască, avem informații certe, chiar din interiorul Prefecturii, potrivit cărora prefectul Aurel Teodorescu l-a „pârât” în scris pe comisarul-^oef al Gărzii Financiare Arge^o, la dl Ion Tomescu, comisarul general al Gărzii Financiare, solicitând schimbarea din funcție. ^ai ca să demonstrăm că sursele noastre sunt sigure, vă putem spune că în adresa cu pricina, semnată de prefectul Aurel Teodorescu, la „destinatar”, deasupra Gărzii Financiare este trecut Ministerul Justiției, profesorul Aurel Teodorescu crezând că Garda Financiară este subordonată acestui minister...

- Cum comentați ecourile din presă ale controlului pe care l-ați avut, care este părerea dv. despre reclamațiile care s-au făcut?

- În primul rând nu a fost vorba de un control din partea domnului comisar general, dânsul participând la analiza activității desfășurate de secția gărzii financiare Arge^o în anul 1998. Această analiză se face anual și trimestrial.

- Se aștepta cineva ca în urma acestei analize să fiți schimbat?

- În urma acestei analize, comisarul general a declarat că este

mulțumit de activitatea secției gărzii. Mai sunt unele probleme mărunte și sperăm să le rezolvăm în perioada imediat următoare, dar, în general, activitatea a fost apreciată ca bună.

- Pe scurt, care a fost activitatea Gărzii Financiare în județul Arge^o în 1998?

- Principalele aspecte ale activității noastre în anul 1998 au fost: verificarea activităților de comercializare, aprovizionare a alcoolului și a băuturilor alcoolice, a țigaretelor, a pieselor auto din import, a de^oeurilor feroase și neferoase, efectuarea de operațiuni pe drumuri publice, în piețe, târguri, oboare; s-au adus la buget sume importante din încasarea efectivă, răspunderi la sesizările adresate de diferite instituții și persoane fizice, cetățeni ai județului, rezolvarea contestațiilor la actele de control întocmite și nu în ultimul rând pregătirea militară și disciplina.

- Care sunt efectivele cu care acționați în județul Arge^o?

- La ora actuală avem un număr de 35 de comisari, mai mult cu unul față de 1997. Creșterea efectivului e minoră față de activitatea anului 1998, al cărui volum a fost cu mult mai mare. Astfel, a crescut numărul de agenți economici verificați, a crescut numărul de sancțiuni administrative aplicate și implicit volumul veniturilor aduse la buget. Toate acestea au crescut de două ori față de 1997. La capitolul „încasări”, nu s-au încasat, e drept, toate sumele, din diverse motive: contestații, imposibilitatea agenților economici de a plăti sumele mari; totuși, procentul de încasare la nivelul secției noastre este de 33 % față de 23,3, la nivel de țară.

- Apropo de contestații, puteți să precizați câte dintre contestații au fost admise?

- Conform legislației în vigoare contestațiile se fac pe două domenii: privind impozitele și taxele și contestații la amenzile contravenționale și confiscări, care se fac la organele

judecătorești. Din contestațiile înaintate la organele de control, conform Legii 105, secția gării, în prima fază a respins toate aceste contestații, iar în etapa a doua, Direcția Generală de Finanțe Publice, până în prezent nu a admis decât contestația unei singure societăți, (parțial) întrucât s-a prevalat de decizia Curții Constituționale, de a nu se mai achita suma dublă, conform Legii 87.

- ***Asta înseamnă că oamenii dv. și-au făcut corect datoria.***

- Da, asta pe linie de impozite și taxe. Pe linie de instanță judecătorească am avut contestații, dar totalul contestațiilor primite față de totalul faptelor contestate și a proceselor verbale întocmite, reprezintă un procent de 0,02 %. Deci concluzia este că în general actele de control au fost însușite de agenții economici. Acest procent de 0,02 % de contestații întocmite la instanțele judecătorești au fost o parte pierdute, o parte câștigate. S-au pierdut în primul rând procesele verbale referitoare la ordonanța 15; modificându-se plafonul, automat legea a devenit mai blândă și automat aceste procese verbale au picat.

- ***În lupta contra evaziunii fiscale, care e activitatea Gărzii financiare din Argeș, raportată la nivel național?***

- Conform unui clasament întocmit pe baza veniturilor suplimentare aduse la buget în mod efectiv, în anul 1998, noi suntem pe locul 13. Criteriul a fost deci veniturile încasate, aduse la bugetul de stat. În față stau Bucureștiul, Constanța, zonele cu puncte vamale, unde încasările sunt deosebit de mari. Noi suntem un județ de centru cu mai puține cazuri care pot intra sub incidența noastră.

- ***Ce obiective v-ați propus, cu ce probleme vă confrunțați și cum colaborați cu celelalte instituții (Direcție Financiară, Poliție, etc)?***

- Avem un plan cadru de activitate, transmis de Garda

Financiară Centrală. Acest plan a fost completat cu aspecte specifice județului nostru. Continuăm o parte din acțiunile începute în anul 1998, pentru a le finaliza în bune condițiuni. În primul rând este vorba de aprovizionarea și comercializarea pieselor din import, a metalelor și deșeurilor neferoase și a treia problemă, deosebită, este aceea a ordinelor de compensare. Bineînțeles, desfășurăm celelalte controale curente pe drumurile publice, în piețe, târguri, dicoteci, jocuri de noroc și toată gama de acțiuni tematice pe care le avem. Colaborarea cu celelalte direcții din cadrul Direcției Generale a fost destul de bună în ceea ce privește activitatea de măsuri. Intenționăm să îmbunătățim această colaborare, ca și pe aceea cu organele de Poliție, Parchet, Oficiul pentru Protecția Consumatorilor și cu celelalte organe cu atribuții de control din cadrul județului. Suntem convinși că în 1999 această colaborare va fi mai eficientă.

- ***În ce zone ați avut de lucru, ce domenii de activitate v-au dat mai multă bătaie de cap?***

- În primul rând activitatea de aprovizionare și comercializare a pieselor de schimb auto, în Pitești și Mioveni, mai puțin în Câmpulung. S-au constatat obligații fiscale sustrate de la plată către buget, în valoare de 9,3 miliarde lei. Urmează alcoolul și băuturile alcoolice, apoi aprovizionarea și valorificarea masei lemnoase și bineînțeles sancțiunile și valorile confiscate în urma controalelor efectuate în piețe și târguri.

- ***Este de notorietate faptul că în județul Argeș există o serie de oameni politici, de conducători ai unor instituții care, prin intermediul rudelor, al prietenilor, mascat sau mai puțin mascat, dețin anumite firme, deci efectuează anumite activități comerciale. Cum reușiți să controlați aceste firme în condițiile în care, în spatele lor se află oameni cu funcții foarte importante, unii putând chiar să vă... ia la întrebări?***

- În primul rând Garda Financiară este un organ de control al

statului. În secția gării trebuie să existe numai comisari care nu fac parte din nici un partid politic și aceștia nu fac altceva decât să aplice legile țării în domeniul fiscal. Cel puțin eu nu cunosc că în vreo societate există un „cutare” spate sau că a existat vreo intervenție la nivel înalt. Noi ne-am făcut datoria și la orice societate la care am găsit nereguli am aplicat prevederile legale.

- *Ai nu vă confrunțați așă, cu câte un telefon, pe ocolite?*

- Telefoane mai primim, intervenții mai sunt dar, dacă legea nu-ți dă voie, aplici legea așa cum e. Dacă nu aplicăm legea în mod corect, atunci eu împreună cu subalternii mei putem fi trași la răspundere.

- *V-ați făcut o evidență, cam cât v-a crescut numărul dușmanilor de la un an la altul, aveți o statistică?*

- Nu, noi credem că a scăzut numărul agenților economici care nu respectă legea. Eu zic că, prin controalele pe care le-am efectuat, mulți agenți economici au înțeles necesitatea respectării legislației în vigoare, cu excepția unora care n-au înțeles nici după primul, nici după al doilea, nici după al treilea control, fapt care ne-a determinat să aplicăm prevederile legale în vigoare adică amenzi și chiar trimiterea la organele de cercetare penală pentru faptele comise.

- *Funcția de Comisar șef al Gărzii Financiare poate fi luată în vizor de către un partid sau altul și să fie luată în calcul în cadrul algoritmului cu care ne-am învățat din '96 încoace?*

- Nu pot să comentez acest aspect. Eu știu că există Legea 30, există un Regulament de Organizare și Funcționare al Gărzii Financiare și repet, noi, comisarii gării financiare nu facem parte din nici un partid politic și trebuie să respectăm legislația în vigoare în domeniul fiscal. Altceva, noi nu trebuie să știm.

- *Cum sunt veniturile salariaților dv., în raport cu venitul*

mediu național?

- La munca depusă, salariile personalului gării financiare sunt mici. Aceasta numai dacă avem în vedere că se lucrează sâmbăta, duminica, pe lângă faptul că te duci și controlezi agenți economici cu o putere financiară deosebită.

- *Cum reușiți, în acest context să comunicați cu salariații dv. și să-i ajutați să se ferească de ispita corupției.*

- În primul rând se face analiza activității, lunar și chiar săptămânal, cel puțin cu șefii de divizii și comisarii șefi - adjuncți. În aceste analize prelucrăm actele normative în vigoare, Codul Penal, Regulamentul de Organizare și Funcționare, cât și evenimentele care apar și au apărut în diverse zone ale țării. Eu consider că personalul existent la această oră este bine pregătit profesional, înțeleg rostul acestei instituții. De la înființare și până acum, această secție nu a avut nici un eveniment major în această privință. Bineînțeles că mai există și „uscături”, dar ne-am angajat, inclusiv în ultima analiză desfășurată, să facem curățenie, și vom face.

Puteți să dați un exemplu?

- Au fost sancțiuni pentru nerealizarea sarcinilor de serviciu, pe „Codul Muncii”, cu avertismente, cu reșineri din salariu, dar nu avem cazuri grave care să ducă la desfacerea contractului de muncă sau înaintarea la organele de cercetare penală.

- *Funcția de comisar șef poate fi învidiată de cineva din aparatul Gărzii Financiare, sau din altă zonă? Credeți că este un post care poate fi râvnit pentru competența pe care o conferă această funcție?*

- Ați zis bine, competență. Dacă ar fi după competență, ar fi bine, ar fi o luptă, o concurență care ar duce la progres. Dar dacă această funcție ar fi râvnită de niște persoane, indiferent de unde ar fi, care nu cunosc activitatea acestei instituții și

legislația existentă, ar fi inutil. Eu zic că nu e o funcție chiar de invidiat. Probabil că le voi face plăcerea unora, să le dau posibilitatea să vadă cum o să fie. Eu totuși sper că vom fi lăsați în pace să gândim, să muncim, să respectăm legea, să aducem bani la bugetul de stat: pentru asta am fost noi creați.

- *Venitul dv. de comisar - Țef cum vă permite să trăiți în ziua de astăzi?*

- Ca un om normal

- *Ca un om normal, cu această funcție, cu drepturile și obligațiile pe care le aveți? Eu nu prea cred că faceți parte din categoria oamenilor normali.*

- Păi nu discutăm de posibilitățile altor agenți economici, puternici, cu venituri considerabile...

Mă refeream la funcția pe care o aveți și modul în care ea este retribuită în comparație cu alte funcții de acest gen, din vârful unor instituții. Spun că nu sunteți un om normal pentru că eu nu știu să aveți averi pe care alții, cu funcții și salarii mult mai mici, le au. Și de-asta spun că nu sunteți normal.

- E o problemă și cu averea asta. Alte persoane pot să aibă salarii mult mai mici decât mine și să aibă averi mai mari, dar pot avea părinți sau socrii cu posibilități materiale. Dacă cineva și le-a făcut sub altă formă, există lege în această țară care poate hotărî (Legea nr. 115 din '96).

- *La pregătirea și experiența pe care le aveți, dacă de mâine n-ați mai fi comisar Țef la garda financiară, ce ați face?*

- Tot în sistemul financiar aș lucra.

- *Dacă cineva v-ar solicita să lucrați în sectorul privat ați accepta?*

- După 30 de ani în domeniul de activitate financiar - contabil să trec, să mă privatizez? Dacă eram în stare o făceam din '90,

dar cred că nu sunt făcut pentru asta ceva. Merg pe drumul pe care-l știu bine.

- *S-a zvonit că prefectul v-ar fi solicitat schimbarea. Ațiți ceva despre asta? Și dacă da, ce motiv ar fi avut, ce nemulțumiri ar fi avut față de activitatea gărzii financiare? V-a cerut ceva Prefectura, în mod special, în limita competenței pe care o are prefectul ca reprezentant al guvernului în județ și nu ați rezolvat? Vi s-a atras atenția asupra vreunei nereguli din activitatea gărzii financiare și nu ați reușit să răspundeți?*

- N-au fost acțiuni în care să fim solicitați, să nu ne dăm concursul. N-am fost niciodată, în '98, criticați pentru activitate necorespunzătoare. Elementele care au apărut în presă, eu nu știu ce proveniență au. În ultimă instanță conducerea gărzii financiare centrale, în urma analizei a apreciat că activitatea secției este bună și, cu încrederea că în 1999 va fi și mai bună, așteptăm viitorul. Am mai spus, noi nu știm decât să aplicăm legea și să aducem bani la buget.

- *Câteva cuvinte despre familia dv.. Soția, în ce domeniu lucrează?*

- În acest moment este pensionată.

- *Vi s-a întâmplat să descoperiți că se pot face intervenții către salariații dv. prin intermediul membrilor familiei, pentru a mușamaliza vreo neregulă?*

- Nu cunosc nici un caz în acest sens. S-ar putea, dar nu am cunoștință.

- *Ați fost satisfăcut de rezultatele analizei făcute de comisarul general Ion Tomescu? Cum s-a desfășurat activitatea după încheierea analizei?*

- A doua zi ne-am reluat activitatea normal și am căutat soluții pentru a rezolva acele cazuri mari, astfel încât rezultatele din acest an să fie mult mai bune decât cele din 1998.

- *Aveți vreun sfat pentru agenții economici, după ultimele norme juridice apărute în domeniul fiscalității?*

- Nu pot să le spun decât să respecte legislația în vigoare.

1999, Pitești

Notă: Florian Goran a devenit ulterior director al D.G.F.P. Argeș demonstrând că este unul dintre cei mai bine pregătiți finanșiști din România.

Vatică Bold

Radiograma unui succes: BIFF

- *De unde provine denumirea firmei, BIFF ?*

Este o combinație de litere care pleacă de la numele Bold, deci de la numele meu, la care s-a adăugat primul meu asociat, Farmazon. BIFF însemna Bold și Farmazon. Ulterior, când i-am adăugat al doilea F, după ce ne-am despărțit și Farmazon și-a urmat un alt curs, am zis Bold și fără Farmazon. Aceasta este scurta istorie a denumirii.

- *Care este obiectul de activitate al firmei BIFF Internațional S.R.L.?*

Firma are ca obiect de bază construcțiile, cu specialitatea instalații, rețele de apă, gaze, canalizare, termoficare. Am început activitatea privată imediat după apariția primului act normativ, decretul 54/1990, iar după apariția Legii 31/2000 am constituit prima societate care s-a numit BIFF, simplu.

Inițial am înființat o societate comercială cu răspundere limitată, cu asociat unic și am desfășurat o activitate comercială care a fost mai mult specializată pe importul de bijuterii din aur, activitate pe care am derulat-o până în anul 1995, când probabil piața a ajuns la suprasaturație în domeniul bijuteriilor din aur și vânzările nu mai mergeau. În acel moment, de fapt mă gândeam eu încă cu încă un an înainte, am reușit să trec într-un

domeniu mult mai competitiv pe piață și care să-mi permită dezvoltarea activității. Acesta era domeniul construcțiilor, iar în interiorul lor am ales domeniul instalațiilor. La momentul acela existau două fabrici producătoare de conducte de polietilenă în țară și eu m-am dus și le-am oferit serviciile de distribuție a acestor conducte de polietilenă în teritoriul județului Argeș și în județele limitrofe Dâmbovița, Olt și Vâlcea. După ce am reușit să devin furnizorul de conducte de polietilenă și de elemente de legătură, precum și de tehnologii de sudare și de îmbinare a acestor conducte pentru toți constructorii argeșeni, am trecut la execuția propriu-zisă. Astfel, am început un program de investiții puternic la nivelul firmei, mi-am cumpărat utilaje și echipamente specializate pentru a derula astfel de operațiuni și am început să execut efectiv lucrări de rețele, utilizând ca materiale conductele de polietilenă.

- Care au fost etapele pe care le-ați parcurs pentru lărgirea ariei de activitate a firmei?

Ulterior am acționat pentru specializarea firmei pentru dobândirea autorizațiilor necesare, de la diverse organisme specializate din țară, cum ar fi ISCIR, cum ar fi Ministerul Lucrărilor Publice, Inspecțiile de Stat în Construcții. Am recrutat personal specializat, cadre cu pregătire superioară cadre tehnice care lucrau sau lucraseră la diverse societăți de construcții unele intraseră în declin. Am ajuns astfel la nivelul în care am reușit să desfășor singur acțiuni de rețele de apă potabilă, canalizare și termoficare.

Am pornit cu o cifră de afaceri în primul an de construcții de 4,5 miliarde lei, asta se întâmpla în 1998, apoi am avut o cifră de 6,5 miliarde lei, în '99, în 2000 am avut o cifră de 16 miliarde lei, în 2001 de 25 de miliarde iar în 2002 am avut o cifră de 85 de miliarde de lei, iar previziunile pentru anul 2003 sunt undeva în jurul cifrei de 110 miliarde de lei.

Acest lucru a fost posibil în primul rând pentru că am găsit căile necesare pentru a dezvolta această afacere și printr-o dotare corespunzătoare permanentă am cumpărat echipamente și utilaje de înaltă competitivitate

Acum doi ani am introdus în interiorul societății și o altă activitate, care este tot de pionierat, este vorba de partea de refacere a rețelelor de termoficare cu conducte preizolate.

Am executat pentru prima dată acest tip de instalații la centralele termice din orașul Mioveni. Ulterior am dezvoltat această activitate ajungând ca toate cele 8 puncte termice să fie modernizate, astfel încât orașul Mioveni să devină independent din punct de vedere energetic, să nu mai depindă de Uzina Colibași. Ulterior, acest domeniu s-a dezvoltat și în Municipiul Pitești. temperaturile normale să diminueze pierderile.

Căutăm permanent să găsim tehnologii moderne care să asigure creșterea productivității; deși avem o productivitate ridicată noi reușim să facem o cifră de afaceri de 100 miliarde de lei cu o forță de muncă la 130 de persoane, asta înseamnă undeva o productivitate de 76 milioane de lei /om, ceea ce este o productivitate destul de ridicată.

- Cum vă înțelegeți cu salariile firmei dumneavoastră?

Avem permanent în atenție protecția angajaților, asigurând totodată salarii peste nivelul salariului mediu pe țară.

În activitatea pe care am desfășurat-o a trebuit să mă bazez pe niște componente foarte importante ca să pot să asigur dezvoltarea societății. Și prima componentă asupra căreia mi-am îndreptat atenția a fost componenta personalului de execuție și a personalului managerial care să asigure coordonarea activității.

De asemenea m-am perfecționat și eu. Am urmat sistemul englez de manageriat, care este bine cunoscut, apoi, deși eu sunt

de profesie economist, nu sunt cadru tehnic, a trebuit de-a lungul timpului, pentru a putea să coordonez activitatea managerială, să învăț o grămadă de lucruri tehnice. Totodată m-am consultat cu o mulțime de oameni de specialitate.

Primii cu care m-am consultat au fost cei pe care i-am adus în interiorul firmei, cadre cu experiență, cum ar fi cazul inginerului Radu ătefan, care ani de zile, la Trustul de Construcții Industriale din Pitești, a fost coordonatorul activității de instalații. Am mai transferat și alți doi ingineri împreună cu două formații de lucru, cu maestrul Dumitrescu, cu instalatorii specializați cum e cazul instalatorului Ivana Valentin sau instalatorului Ciucă sau a sudorului Andoralin. Pe lângă acești oameni care au fost specializați mi-am îndreptat atenția și asupra unor tineri ingineri instalatori, cum e cazul inginerului Neagu Marian, un cadru tehnic care promite foarte mult.

Activitatea fiind destul de largă am avut nevoie și de experiența unor oameni, în privința profesionalizării și astfel am adus un cadru de specialitate, în persoana domnului Oprea Nicolae, care este directorul comercial al firmei, un om cu o capacitate de muncă uluitoare.

Un capitol și un fragment important în ceea ce privește personalul este partea de ofertare, contactare și urmărire a producției, unde am recrutat o ingineră destul de tânără, la momentul în care am transferat-o la mine avea 26 de ani. Este vorba de ingineră Colcea Monica, care în momentul de față este șefa serviciului Ofertare -Contactare-Urmărirea Producției, care are în subordine alte patru ingineri, toate specializate în întocmire de devize de urmărire de lucrări și ulterior de întocmire a situațiilor de lucrări, astfel încât să asigurăm încasările sumelor pentru care desfășurăm activitatea.

Am vorbit despre personalul din interior, pentru care am un mare respect și o mare admirație, deoarece eu singur nu puteam

să fac aceste lucruri. Eu m-am străduit ca manager, pe de o parte să-i recrutez, pe de altă parte să creez un liant pentru toți cei care au venit din diverse sectoare de activitate.

- Aveți colaboratori demni de nominalizat la capitolul "bune relații"?

În afară de personalul din interior, normal că am avut nevoie de sprijin și din afara societății și mă gândesc în primul rând la sprijinul unor organisme specializate, care sunt înființate pentru a ne controla activitatea desfășurată dar și pentru a ne sprijini. Am avut o colaborare foarte bună cu aceștia, în sensul că angajații specializați în construcții au fost permanent alături de noi, au verificat, au controlat lucrările pe care le-am executat, m-au oprit în momentele în care au considerat că greșim și ne-au spus ce ar fi normal să facem, ne-au oprit să încălcăm prevederile unor acte normative.

În acest sens, vreau să-i mulțumesc domnului inginer Mazilu Eugen, care s-a dovedit a fi un om extraordinar. Am avut apoi colaborare strânsă și cu Primăria Municipiului Pitești, personal cu domnul primar Pendiuc pentru că am executat multe lucrări în municipiul Pitești. Ne-a sprijinit de foarte multe ori, atunci când a fost nevoie, spre exemplu să oprim circulația în anumite puncte ale orașului, pentru a ne putea desfășura activitatea.

- Cum vă caracterizați familia?

Am 3 copii, 2 dintre ei având vârste destul de mari. E vorba de Aurelian și Aurelia. Fiica mea este studentă în anul V la Medicină, la Facultatea Carol Davila din București. Băiatul a terminat liceul de construcții, la specializarea tehnician desenator și este student la Facultatea de ătiințe de la Craiova. Mai am o fetiță de 6 luni de zile, de care sunt foarte mândru- Alexandra Bianca. Sunt bucuroși pentru acest copil, căruia am reușit să-i dăm viață, pentru că am o vârstă la care pușini părinți se încumetă să mai aibă copii. Eu am 45 de ani, la vârsta aceasta s-a născut

Alexandra, dar vreau să vă spun că mi-a creat o bucurie imensă.

De când s-a născut până acum, parcă am renăscut și eu. Îmi inspiră atât de multă forță, atât de multă vigoare, încât am senzația chiar, că trebuie să fac lucruri mult mai mari, și-mi este ușor să le fac.

Sofia mea, Silvia Bold, este juristă la firmă. Se ocupă în principal de partea juridică, de contractele pe care le încheie firma, de diverse activități legate de verificarea documentelor din punct de vedere juridic, a redactării corespunzătoare în conformitate cu precizările legilor, astfel încât să ne apere interesele noastre față de terți sau față de alte persoane cu care încheiem diverse documente.

De-a lungul vieții foarte mult, extraordinar de mult m-a ajutat mama mea, Floarea Bold. Tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, s-a prăpădit în anul 1989 și nu a apucat să guste din frumoasa viață de după 1990.

Un ajutor foarte important pe care m-am bazat, cel puțin în ultimii 2 ani, a fost fratele meu, Cornel Bold, care este colonel în rezervă, fost ofițer superior în Ministerul Apărării Naționale. A lucrat la Statul Major General al Armatei ca șef al Serviciului de Integrare Euro-Atlantică, iar după ieșirea la pensie s-a transferat la Pitești, la firma mea, și asigură componenta executivă, pe probleme de personal. Este un foarte bun organizator, probabil armata și-a pus amprenta asupra caracterului său.

Cam acestea au fost persoanele din cadrul familiei mele care m-au ajutat în activitate.

Ilie Dumitru

Platforma industrială Dacia aniversează 50 de ani de activitate

Ilie Dumitru este, se pare, cel mai vechi salariat al uzinei de la Colibași, el destăinuindu-ne multe întâmplări din istoria acestei platforme industriale. S-a angajat la uzina care purta la acea dată numele unui fost utecist, devenit erou pentru proaspătul regim comunist, Vasile Tudose, în anul 1953, la 20 de ani, cu numărul de marcă 257. A fost secretarul tineretului din mai '58 până în noiembrie '59. Din 1966 până în 1973 a fost președinte de sindicat al uzinei de la Colibași. Din 1973 până în 1979 a fost secretar de partid și președinte al Comitetului Oamenilor Muncii (Consiliul de Administrație, după modelul comunist). Domnia sa recunoaște toate avantajele democrației de după regimul în care a activat, dar atrage atenția că, totuși, perioada comunistă este cea în care s-a construit cel mai mult, inclusiv uzina de la Colibași. Cu ajutorul domnului Ilie Dumitru am aflat că în 1953, urmare a Hotărârii de Guvern nr. 2002, art. 2, emisă sub semnătura lui Gheorghiu Dej, a luat ființă uzina de la Colibași. Prima secție înființată a fost Sculăria, în Hala numărul 5. Director era Popescu Zamfir. Abia în 1968, după o vizită fulger a unei delegații conduse de Nicolae Ceaușescu, s-a hotărât dezvoltarea uzinei de automobile la Colibași. S-a cumpărat licența Renault și s-a trecut la fabricarea modelului Dacia 1100. În 1969 s-a fabricat prima Dacie 1300. ^ai uite aș,

au trecut anii... a venit Renault cu totul la Coliba^oi, în 1999, iar acum, în 2003, remarcăm noi, Ziarul de azi, în premieră, că la Coliba^oi s-au împlinit 50 de ani de activitate. 50 de ani de la ie^oirea primei piese din Sculăria veche. Să fie de sărbătoare, cu ceas bun, de^oteptător ^oi viitor, pe corecte, luminos!

Mihai Dumitru ^oi adevărul despre „povestea cu metrul cub de bani”

Cel mai pitoresc manageriat de la Automobile Dacia pare a fi cel din vremea lui Mihai Dumitru. De numele acestui director se leagă multe povestiri, unele deja legendare. Se spune că era foarte exigent, ^oi măsurile pe care le lua pentru disciplinarea salariașilor nu erau mereu dintre cele mai ortodoxe. Ca să oprească un grup mare de muncitori să părăsească uzina înainte de terminarea programului, a pus un furtun de pompieri cu apă pe ace^otia. Tuna ^oi fulgera, când găsea pe cineva în afara regulamentului. La colțul clădirii Pavilionului administrativ, bate de obicei foarte năprasnic vîntul, cu vuiet mare. Acest loc este botezat „Gura lui Mihai”... Dacă modul dur în care a condus Mihai Dumitru poate fi criticat oarecum, trebuie să precizăm că rezultatele economice din acea vreme nu prea au avut cusur. Mihai Dumitru nu a fost un supus confortabil pentru mai marii din vremea sa. Acesta pare a fi ^oi motivul pentru care i s-a pus în cîrcă ^oi o poveste din care reie^oea că a fost găsit cu vreun metru cub de bani acasă. L-am abordat pe Ilie Dumitru pentru a afla adevărul despre acest eveniment mediatizat intens la vremea sa.

- De unde i-a ie^oit vorba cu metrul cub de bani directorului Mihai Dumitru?

- Cred că mai iute s-au încercat ni^ote lucruri de unii ^oefi (n.r. - evident, e vorba despre ^oefi de la partid). Eu nu vreau acum să enunț numele. Nu ^otiu dacă e sau nu e adevărat. Dar î^oți spun

la urmă cum au procedat de l-au schimbat. Mihai a avut conflicte cu Sîrbu (n.r. - fostul prim-secretar de la Arge^o) încă de cînd era prim-secretar la Buzău; a trebuit să asimileze Buzăul parbrizele, ^oi noi nu mai aduceam de la import parbrize. Practic nu s-a putut rezolva a^oa cum se dorea; de la nivele înalte se dădea sarcina, ^oi mîine trebuia să iasă. ^ai s-a dus Mihai (...) El era membru al Comitetului Central, era deputat în Marea Adunare Națională, deci avea poziție destul de mare ^oi a intrat la Sîrbu, la Buzău, pentru a rezolva problema. Sîrbu ^oi-a scuzat întreprinderea buzoiană că au probleme, dar l-a ținut minte pentru situația în care l-a pus atunci. ^ai s-a răzbunat cînd a venit la Arge^o. A încercat în fel ^oi chip, acuzîndu-l ba că înjură prea mult, ba că bate muncitorii, ba că te miri ce...

În final, ca să-l înfunde pe Mihai, la o vîna^oare organizată în județ, Sîrbu a schimbat tactica față de Ceau^oescu ^oi a spus: „Tovară^oe Secretar General, Mihai pe bună dreptate l-a^oși făcut erou al Muncii Socialiste, e un adevărat erou, munce^ote pe brînci, dar vă rog să credeți că a început să dea semne de oboseală”. „Domne, dacă-i a^oa, noi trebuie să avem grijă de cadre ^oi să le protejăm”, a replicat Ceau^oescu. ^ai a^oa l-a luat pe Mihai de la uzină. Deci nu că Mihai înjura ^oi bătea, ^oi pune furtunul pe oameni. A fost schimbat pentru că l-a lăudat Sîrbu la Ceau^oescu.

- Deci toată povestea potrivit căreia a fost arestat pentru că i s-a găsit acasă un metru cub de bani, a fost o înscenare?

- Eu vă spun cu mîna pe inimă că a fost o înscenare. Cine a pus-o la cale nu ^otiu. Nu pot să bag mîna în foc că a fost Sîrbu sau altcineva, dar categoric s-a făcut cu aprobarea lui. Nu se putea fără aprobarea lui.

Iulie, 2003, Pite^otii

Ion Brănescu

Guvernul, pre^oedin^șia, clasa politică în general, au rostul lor, nu sunt Mo^o Crăciun

Omul de afaceri arge^oean Ion Brănescu, este foarte binecunoscut nu numai în mediile de afaceri ci și în mediile social-culturale din municipiul Pite^oti. Mereu plin de energii, este gata să inițieze o acțiune sau alta în afara sferei stricte a economicului. Ion Brănescu este cel care a înființat Organizația Mondială a Bărbo^oilor, cu sediul la Pite^oti.

- Care este rolul familiei în viața omului de afaceri Ion Brănescu?

- Pot să spun că principala mea realizare este familia. Sunt mândru că am o familie de excepție. Fiul meu este chiar mai mult decât mi-a^o fi putut eu dori. Sunt fericit că soția mea este jumătatea perfectă, iar dacă ar fi să o iau de la capăt sunt sigur că a^o urma aceeași cale. Secretul reușitei în privința familiei este faptul că niciodată nu am amestecat problemele personale cu stresul zilnic pe care-l implică activitățile din afara familiei. Mai mult decât atât, am acordat tot timpul atenția care se cuvine familiei, împreună formând o adevărată echipă.

Am avut permanent ca model familia din care provin, părinții mei fiind niște oameni excepționali. Noi suntem 8 frați și pot să spun că am trecut prin multe greutăți, materiale sau de altă natură, însă

totdeauna am reușit să depășim momentele dificile și să mergem înainte, fiecare dintre noi având acum familiile noastre și realizări deosebite. Primul pas al celor care își doresc o familie este să înțeleagă că aceasta este cea mai puternică structură prin care orice om se poate realiza, îndeplinindu-și astfel menirea sa pe pământ.

- Cum evoluează România în plan social? Ce fel de clasă politică avem?

- Eu combat teoria celor care susțin că în România de astăzi este un dezastru, o tranziție fără de sfârșit către nimic. Ceea ce se întâmplă acum este normal pentru perioada pe care o traversăm. Trecerea de la comunism la democrație este un drum special, toate fenomenele care apar fiind normale. Nerăbdarea duce la alterarea gândirii oamenilor, creându-se nemulțumiri, insatisfacții, chiar deprimări. Trebuie să privim lucrurile mult mai deschis, să ne iasă din cap că cineva ne-ar favoriza în vreun fel, să înțelegem că în viață absolut totul se plătește. Trebuie să conștientizăm faptul că guvernul și președinția, clasa politică în general, au rostul lor, nu sunt Mo^o Crăciun. Rolul acestora este să facă o legislație mai bună și să urmărească aplicarea corectă a legilor. Oamenii trebuie să muncească mai mult, pentru a trăi mai bine. De asemenea, procesul acesta de tranziție, pe care noi am dori să-l vedem încheiat mai repede, este un proces complex și poate dura mai mult. Conjunctura politică și economică ne este favorabilă, pașii pe care i-am făcut fiind în direcția cea bună. Vom ajunge în curând în Uniunea Europeană, vom face parte din elita statelor dezvoltate, deci suntem pe drumul pe care nu l-am fi visat cu un deceniu și ceva în urmă.

Dar oamenii și-ar dori ca fericirea și bunăstarea personală să vină imediat și cu un efort minimal. Trebuie să eliminăm teoria din comunism, conform căreia oamenii sunt egali, că nu există diferențe între oameni și că societatea trebuie să-i trateze

în consecință. Trebuie să înțelegem că nu suntem toți egali, nu toți avem același potențial, nu toți am avut aceeași șansă, nu toți avem aceeași pregătire sau educație. Fiecare om este o individualitate. Aș îndrăzni să spun că există un element de egalitate pentru toți, iar acela este timpul. Pentru toată lumea ziua are 24 de ore, însă depinde de ceea ce face fiecare în acest timp. Eu sunt foarte optimist în ceea ce privește viitorul.

Legat de clasa politică, pot spune că politicieni au formula lor de activitate și nu trebuie să fim mirați de metodele pe care le folosesc pentru a ajunge la putere, politica presupunând luptă pentru putere.

- Care ar fi rolul credinței pentru intrarea în stare de normalitate a României?

- Am să enumăr câteva din principiile mele de viață, aceste precepte fiind bine sintetizate de către Maica Tereza, într-o carte de cugetări creștine: „*Omul este irațional, illogic și egocentric. Nu are importanță, tu iubește-l; Dacă faci bine, vor spune că ai scopuri ascunse, egoiste. Nu are importanță, tu fă acel bine; Dacă-ți atingi propriile țeluri, vei găsi prieteni falși și dușmani adevărați. Nu are importanță, tu realizează-le; Binele pe care îl faci, mâine va fi uitat. Nu are importanță, tu să-l faci; Onestitatea și sinceritatea te fac vulnerabil. Nu are importanță, tu fii deschis și sincer; Ceea ce ai construit ani în urmă, poate fi distrus într-o clipă. Nu are importanță, tu să construiești; Dacă-i ajuți pe oameni, se vor ridica împotriva ta. Nu are importanță, tu să-i ajuți; Dă lumii ce ai mai bun în tine și lumea te va lua la bătaie. Nu are importanță, tu dă ce ai mai bun în tine.*” Omul trebuie să fie important pentru el însuși, el se poate integra în realitatea existențială și din acel moment își acordă importanța cuvenită. Fiecare dintre oameni este unicat pe planetă, fiecare este o piesă nerepetabilă și din momentul în care individul înțelege acest lucru se încurajează

și își dă mai multe șanse. A fost fundamental pentru mine să mă nasc într-o familie de oameni credincioși. Am cunoscut încă din copilărie adevărurile biblice, care au însemnat mult pentru omul care am devenit, părinții având grijă să ne însușim dragostea creștinească.

Oamenii trebuie să înțeleagă că fără legătura cu Dumnezeu nu pot realiza nimic în viață. Această legătură trebuie să fie directă, nu prin intermediari... Bisericele nu pot rezolva problemele personale ale indivizilor, ele rezolvă problemele globale ale credinței, dezvoltă și răspândesc spiritul credinței, dar ulterior intervine partea sensibilă a fiecăruia, aceasta fiind determinantă pentru crearea legăturii cu divinitatea.

Noiembrie 2003, Pitești

Constantin Nicolescu

În meseria de politician ești responsabil și de viața celorlalți

Senatorul Constantin Nicolescu reprezintă unul dintre cele mai sonore nume din mediul politic argeșean, dar și din lumea industriei de automobile. Timp de peste zece ani a fost director comercial de import-export al Centralei Industriale de autoturisme Colibași (Dacia). A fondat reșeaua de service Dacia din întreaga țară conturându-și cariera profesională ca director general al Grupului IATSA. Secretar al Senatului și președinte al Comisiei SIE, senatorul Constantin Nicolescu pare a nu-și fi spus nici pe departe ultimul cuvânt pe scena politicului românesc, pregătirea profesională și experiența managerială recomandându-l.

- *Cum credeți că ar trebui să arate o descrierea corectă a omului Constantin Nicolescu?*

- În primul rând, cred că nu pot să arăt decât așa cum m-a lăsat Dumnezeu. Chiar dacă eu așa vrea altfel, Mama Natură, împreună cu Cel de Sus, te dă aici, pe Pământ și îți dă destinul. Încă de mic am dorit să devin profesor. M-am dus să dau examen la Universitate și am dat la Matematică-Mecanică. Pe vremea aceea dacă nu luai minim 6 la scris, nu intrai la oral. Pentru 10 sutimi n-am intrat la oral și așa am pierdut matematica și am ajuns la Automobile, iar de acolo m-am dus și am dat examen la Politehnică. De la ceea ce vroiam eu să

ajung- să predau, să fiu profesor, fiind îndrăgostit de matematică, am ajuns automobilist. A mai fost un vis frumos: făcând armata la antiaeriană, m-am îndrăgostit de aviație și am visat să mă fac pilot. După ce am terminat liceul, m-am dus la școala de piloți, dar atunci trebuia să ai domiciliul stabil în București. Și așa am pierdut și al doilea vis, să devin pilot. Puteam deci să fiu pe alt drum, iar lucrurile ar fi stat altfel decât acum. Și totuși, făcând Automobile m-am îndrăgostit de această meserie, de automobilist, și nu cred că nu mi s-a potrivit, căci Politehnica era tot o ramură a matematicii. Am adoptat atitudinea omului care trebuie să învețe foarte bine, dacă tot s-a apucat de lucru. M-a ajutat și faptul că eu lucrasem la Uzina ARO și deja se putea considera o continuare a studiilor pe care le făcusem școala profesională. Poate că a fost mai logic să fac Politehnica și cred că destinul m-a adus tot pe calea pe care în mod normal plecasem, adică această pregătire pentru industrie.

Din punct de vedere al formării omului, lucrurile sunt mai clare. Fiind dintr-o familie foarte numeroasă, cu 11 frați, o familie de mijloc, tata fiind dogar, mama casnică, având puțin pământ, eram încadrați la categoria țărani de mijloc. Una peste alta, pot să spun că am avut o copilărie normală, am și muncit, m-am și distrat ca un copil- atunci era timpul cu vacile, cu islazul, cu sania. Aveam grijă de animale, coceam cartofi, mulgeam vacile în dovleacul copt și mâncam- toate amintirile pe care poate să le trăiască un copil la țară. E clar că părinții mi-au structurat o gândire bazată pe muncă. A trebuit să muncesc de mic, chiar uneori munceam la vecini pentru a câștiga un ban, ca să ne luăm cărți. În continuare, toată viața n-am făcut decât să trag de la perioadă la perioadă- să muncesc.

Vorbind de cariera pe care am făcut-o în politică, este puțin mai complicat. Prin activitatea deosebită pe care am dus-o în 26, 27 de ani în domeniul automobile, mai clar din 1962 până în

1990, excluzând armata și facultatea, nu poți să nu fii marcat de ceea ce înseamnă viața în Industria de Automobile și în general industrie, unde este o viață foarte organizată și foarte bine încadrată în canoanele programului de dimineață de la 6.00, până seara la 6.00. Din punct de vedere al omului, și se modifică gândirea, trebuie să intri într-un regim cazon de lucru și, bineînțeles, în toată perioada respectivă a trebuit să mă încadrez în disciplina benzii de montaj a Uzinei de Autoturisme, după care am trecut în domeniul de întreținere și reparații, unde am avut ocazia să colind mai mult lumea. Așa mi s-a format alt orizont despre muncă, despre viață, despre modul cum se văd lucrurile în exterior.

Toate acestea au fost completate de familie, copii, griji și astfel se complică modul de a vedea lucrurile, iar această complicație te face să structurezi totul, să vezi ce vrei să faci cu viața ta. Deci Dumnezeu îți dă destinul, dar și-l mai faci și singur dacă nu te organizezi cum trebuie.

Pe linie profesională am avut o evoluție fără menajamente, fără favoruri de la viață. Am pornit cu școala profesională, am făcut liceul la seral, facultatea la zi, am făcut altă facultate la zi, cu scutire de frecvență- Relații internaționale, am dat doctoratul, și astfel se poate considera că-am întregit studiile pe care și le dorește cineva, predând totodată, la una din Facultățile din Pitești. Legat de politică, destinul a făcut ca în această perioadă să devin prefect, trecând de la munca strict organizată, industrială, la munca publică. A trebuit să-mi adaptez stilul de lucru la această viață publică. Intrând în politică, deja pot să spun că intrarea în Parlament a însemnat o altă viziune pe care poate s-o aibă un om despre societate. Te implici într-o viață în care nu mai depinzi numai de tine și dacă vrei să faci întradevăr această meserie de politician, atunci trebuie să te intereseze și viața celorlalți, în funcție de decizia pe care trebuie să o iei. În

această postură trebuie să fii mult mai responsabil, având obligația să reprezinți cât mai bine oamenii care și-au dat votul.

- Cum caracterizați evoluției industriei de automobile din România?

- Prima Uzină de autoturisme a fost ARO. Pot spune că ARO a avut o evoluție spectaculoasă și deosebit de eficientă până în 1980. Pornind de la acel M 461, care s-a făcut în 1954, în 1980 au fost scoase cele două noi tipuri de mașini, ARO 10 și ARO 24. Din acel moment uzina nu a mai avut o evoluție normală, întrucât ea ar fi trebuit să facă, cel puțin din cunoștințele pe care le aveau din industria de autoturisme mondială, o restructurare capitală privind tehnologizarea fabricii. Cele două tipuri de mașini amintite trebuiau fabricate pe o altă tehnologie decât însemna M 461. Pentru că nu s-a realizat acest lucru, consider că o sincopă a Uzinei ARO a fost în această perioadă lipsa re tehnologizării. Imediat după revoluția 1990, deși au existat oportunități cu privire la colaborări cu parteneri străini, nu s-au materializat și astfel a scăzut capacitatea produsului de a face față concurenței mondiale.

Legat de Uzina Dacia, e clar că ea a plecat de la un alt punct. S-a cumpărat o licență, s-a făcut o fabrică la cheie, având o vizibilă ascendență între anii 1965- 1975. În 1976, când trebuia să se ia decizia de continuare a colaborării cu uzina Renault, s-au purtat negocieri. În 1979 s-a stopat colaborarea, uzina rămânând fără un sprijin important, oprindu-se în același timp și procesul de tehnologizare. Totuși la Dacia, spre deosebire de Aro, s-a făcut, în perioada aceasta, linia de montaj pentru Nova. În 1999, uzina a avut șansa să semneze acordul cu Uzina Renault, putând face față astăzi concurenței mondiale.

Istoria Uzinei Olcit este puțin mai dramatică. S-a cumpărat la fel, licență, tehnologie, a fost chiar mai avansată decât Dacia,

dar produsul care s-a cumpărat la ora aceea era depășit ca parte mecanică în ceea ce înseamnă concepția motoarelor. Aceasta a făcut ca mașina să nu poată fi vândută pe piața externă, iar numai pentru piața internă nu se justifica o investiție atât de mare. Ca atare, eu consider că a fost cel mai mare eșec în domeniul construcțiilor de mașini de la noi din țară, având ulterior marea șansă să se racordeze la Daewoo. A fost vreme bună și pentru ei, dar se pare că economic lucrurile au stat altfel, legat de partenerul din Coreea și astăzi ne găsim și cu Daewoo într-o situație care are semne de întrebare serioase.

Prin urmare, singura care are un culoar bine stabilit astăzi este Dacia.

- *Ce va aduce globalizarea pentru România de mâine și cum este pregătită România pentru integrarea în acest proces?*

- Trebuie căutați anumiți parteneri externi în domeniile de bază- autoturisme, industrie, extracția de petrol, industria lemnului. Dacă o țară nu se racordează la tot ce înseamnă dezvoltarea industriei pe plan mondial, pierde contactul cu modernitatea și compromite astfel procesul de evoluție al națiunii. Trebuie să ne dezvoltăm foarte mult serviciile, noi urmând a fi una din țările cu o dezvoltare medie în interiorul acestei globalizări și bineînțeles că sectorul cel mai delicat va fi agricultura, care va trebui să se adapteze, știut fiind faptul că în jur de 50% din populația României trăiește în mediul rural. Avem mult de lucru pentru a putea să ajungem la standarde asemănătoare acelorora cu care vrem să ne asociem. Sper să se facă investiții în această zonă pentru a se recupera acest decalaj, adaptarea agriculturii fiind și costisitoare, dar și anevoioasă. Oricum fărâmișarea care s-a făcut în România nu înseamnă viitorul agriculturii, ci înseamnă un segment de activitate care

este nerentabil datorită tehnologiilor pe care le folosim noi astăzi. Să sperăm că vom avea abilitatea să ne adaptăm într-un timp mai scurt față de timpul în care alții s-au racordat la aceste cerințe ale evoluției. Noi trebuie să facem în aproximativ 25-30 de ani, ce-au făcut alții în 60-70 de ani. Să sperăm că va fi bine.

Noiembrie, 2003, Pitești

Nicolae Punduc

Mărturii

Inginerul Nicolae Punduc și-a legat numele, atât de învățământul tehnic din Argeș, cât și de uzinele Dacia. Personalitate controversată, a avut parte și de o înscenare care, potrivit spuselor sale, i-a oferit și cunoștința cu pușcăria, chestiune pe care, nici el, nu o dorește nici celui mai aprig dușman. Anul trecut a suferit un accident vascular cerebral, care i-a produs o paraliză cu care se luptă, jucându-și în continuare cartea vieții cu demnitate.

Inginerul Punduc este o enciclopedie de date despre istoria uzinelor Dacia. El a făcut parte dintre cei care au format delegația de primi specialiști români care s-au deplasat la Renault pentru instruire în vederea fabricației de autoturisme la Colibași după licență Renault.

Cum au venit francezii la Colibași acum 30 de ani

„Ion Gheorghe Maurer este cel care a realizat contractul de licență cu Renault. Ceaușescu nu are decât meritul că nu s-a opus la crearea unei industrii de automobile în România. Dacă nu era Maurer, în România nu aveam industrie de autoturisme Dacia. Acesta era prieten intim cu președintele Franței de atunci, Charles de Gaulle. Generalul de Gaulle este cel care ne-a deschis poarta Renault-ului. De parte tehnică s-a ocupat un inginer numit Ciorbaru. El a propus inițial să luăm de la francezi Renault 16.

În prima fază, ca probă de lucru pentru români, la Colibași a început asamblarea autoturismului Renault 8, care oricum ieșea din fabricație la uzinele Renault. A existat ca variantă și fabricația lui Renault 10, dar aceasta nu s-a materializat. A picat varianta propusă de inginerul Ciorbaru, respectiv fabricația lui Renault 16, alegându-se în final licența pentru Renault 12. Acest autoturism a început să fie fabricat sub denumirea de Dacia 1300 începând cu anul 1969. De remarcat că proiectantul general al industriei de automobile, inginerul Ciorbaru de la ICGCN, a părăsit ulterior țara. Așa începe povestea Daciei la Colibași.” ne spune inginerul Nicolae Punduc.

Destăinuiri senzaționale

Am reținut multe date interesante de la Nicolae Punduc care, în exclusivitate pentru „Jurnal Puls” ne-a lăsat pe banda reportofonului un adevărat serial cu diverse picanterii, despre viața de uzină, și mai ales despre viața unor personalități marcante care au făcut parte din conducerea uzinei de-a lungul timpului. Dar, înainte ca aceste mărturisiri șocante să vadă lumina tiparului, ne vom opri la momentul cel mai fierbinte al vieții lui Nicolae Punduc, un moment relatat de el însăși, cu vădită încărcătură emoțională, nestinsă peste ani. Recunoaștem că noi suntem cei care l-am provocat, domnia sa având rețineri serioase față de evenimentele la care vom face referire în cele ce urmează. „Nu vreau să dezgropăm morșii. Am suferit destul și suferința și-a pus amprenta, în final, și pe sănătatea mea fizică,” spune inginerul Punduc. Cu toate acestea, „Jurnal Puls” consideră că povestea vieții lui Nicolae Punduc- un om cu o inteligență scilipitoare și o pregătire de excepție- nu este lipsită de interes.

Cum ți de ce a fost arestat Punduc

Iată faptele, așa cum mi le-a relatat inginerul Punduc: "Eram director la Liceul Industrial Construcții de Mașini din Țefănești. În toamna lui 1972, producția pe stoc de autoturisme Dacia ajunsese la cote record. Până ți stadionul de la Țefănești era plin de autoturisme Dacia. Nu exista un loc liber de aterizare pentru un elicopter. Primul-secretar ți șeful securității de atunci au fost înținși că Ceaușescu ți Ceaușasca trebuie să vină în zonă. Aceștia, cel de la județana de partid ți securistul-șef, au ales ca loc de aterizare pentru elicopterul prezidențial, curtea liceului industrial din Țefănești, unde eu eram director. Nu eu am ales acest loc. În curtea liceului era o groapă de gunoi. Nimeni nu a luat în seamă acest lucru. În momentul aterizării cuplului prezidențial, toate gunoarele ți hârtiile din groapă au fost ridicate în aer de elicea elicopterului. Ceaușasca a fost înconjurată de gunoarie de la nas până la pantofi. În plus, curtea liceului era plină de noroaie ți Ceaușeștii au fost nevoiți să calce pe niște amărâte de linoleuri scoase pe fugă din sălile de clasă de către oamenii lor. Cea mai supărată a fost Ceaușasca, care a întrebat imediat cine e director la acest liceu. A venit unul de-al lor la mine să-mi transmită nemulțumirea cuplului Ceaușescu. M-a luat gura pe dinainte ți am zis: „Da ce aia mă-si, le-am stricat cheful de f...?”, pentru că știam că merg la vilă, la Florica pentru o noapte de intimitate. „Apoi, ce mă-sa caută ei în moșia Brătienilor? Știam că ei nu suportă moșierii”. Lângă mine s-a aflat un nenorocit de profesor de sport, care, acum am auzit că s-a făcut popă. El m-a turnat. Șeful securității, Mincă, a declanșat imediat o acțiune prin care urma să fiu declarat homosexual ți să fiu arestat. În 2-3 luni de zile mi-au încropit un dosar în care, practic, nu a existat nici o probă reală în susținerea vinovăției

mele. Cu toate acestea, am fost arestat, făcându-se în paralel presiuni asupra soției mele pentru a fi convinsă de vinovăția mea. Bineînțeles că nu au putut să o convingă, soția fiind alături de mine ți în ziua de azi, iar cele două fete ale mele sunt la casele lor, mulțumind lui Dumnezeu pentru faptul că familia mea a rezistat tuturor încercărilor de-a lungul timpului, rămânând unită.

În pușcărie, pe lângă meditațiile pe care le dădeam, am fost solicitat, în calitate de inginer, să-i ajut cu o intervenție tehnică. Penitenciarul primise o comandă foarte mare de la nemți pentru realizarea unor picioare lungi, din lemn, pentru niște scaune de bar. Aceste picioare trebuiau făcute cu niște farafastăcuri, modele fistichii. Erau lucrate manual, dar trebuiau făcute foarte multe. Dacă reușeau să crească productivitatea, puteau să mențină comanda de la nemți, care cereau foarte multe picioare, putând încasa valută forte. Am preluat tema ți le-am spus că voi reuși să le produc o SDV-istică pentru a realiza pe strung aceste picioare, nefiind necesare mai mult de două minute pentru un picior. Am pus condiția să fiu eliberat imediat ce realizez acest lucru ți mi s-a promis că așa va fi. Lucram împreună cu un inginer specializat în prelucrarea lemnului, deținut ca ți mine. Un escroc internațional, dar asta este altă poveste. Am fost la Găiești, la fabrica de utilaje, unde am primit tot concursul directorului de-acolo. Am reușit să pun în funcțiune strungul promis, făcându-le demonstrația de realizare a unui picior în două minute. Le-am spus că nu va merge acest utilaj dacă nu mă eliberează, pentru că numai eu ți tu să-l fac să meargă. Nu s-au ținut de cuvânt, ți nu pentru că nu vroiau ei, ci pentru că securistul Mincă nu vroia. Avea drept de veto, după cum avea să-mi spună un procuror mai tânăr care îmi înțelesese situația. Au continuat să lucreze singuri pe strung, le-au sărit picioarele

în aer, să le spargă capetele și mai multe nu. Le spusese că n-o să meargă fără mine. Numai eu știam secretul funcționării corecte. În final am ieșit la termen din pușcărie, iar ei au fost nevoiți să-și facă picioarele de lemn tot manual.”

„Integrarea în fabricație internă a componentelor pentru autoturismele „Dacia” s-a făcut într-un ritm rapid și cu bune rezultate. S-au integrat toate tipurile de motoare, de la 1100 cmc până la 1400 cmc. Fabricația de motoare a fost atât de profitabilă încât până și Renault-ul a folosit a folosit motoarele românești pe furgonetele Estafette și pe alte tipuri de automobile exportate de fabrica franceză” - îmi aduce aminte ing. Punduc, care apreciază că uzina din Colibași a avut o serie de atuuri în relația cu francezii. Ing. Punduc continuă:

„Unul dintre marile atuuri ale platformei de la Colibași a fost baza tehnică de S.D.V.-uri, în care au excelat S.D.V.-urile pentru roți dințate, pentru piese din aluminiu și mecanizări. Această bază tehnică era coordonată de actualul manager general, Constantin Stroe. Sub această coordonare a început construirea unor linii monolit, cum ar fi liniile de prelucrare pistoane, supape, mecanizări din presaj. Când s-a preluat contractul cu Citroen-ul din Craiova, I.A.P. era pregătit să asimileze în fabricație, practic orice reper de mecanică Olcit: cutii de viteză, planetare, casete de direcție etc. Din păcate, tehnologia pentru caroseria Olcit nu era reglabilă, nu era flexibilă, așa cum era tehnologia pentru Dacia. Dar asta este o altă poveste...”

Stroe a avut merite incontestabile

„Revenind la mecanizările de la Colibași vreau să spun că acestea au fost foarte inspirate și aș exemplifica, numai, cu

mecanizările de la vopsitorii, care au scutit țara de multă valută. Constantin Stroe a avut un merit indiscutabil în realizarea acestor mecanizări. El a fost implicat în crearea unor noi unități industriale din structura fostei Centrale Industriale de la Colibași: fabrica de pistoane de la Slatina, fabrica de supape și bolșuri de la Topoloveni și altele. O realizare a constituit-o și crearea liniilor independente de ambreiaje pentru ARO, OLTCIT și DACIA. O dată ajuns director tehnic de Centrală, C. Stroe a creat un serviciu pentru promovarea concurenței, care a adus multe beneficii uzinei. Stroe știe să facă și producție. În momentul în care OLTCIT-ul avea probleme, la propunerea lui Săpunaru, ministrul de atunci, Munteanu, l-a delegat pe Stroe să răspundă de uzina din Craiova, pentru a o readuce pe linia de plutire. Acest lucru s-a și întâmplat, în acel an producându-se 60.000 de autoturisme la Craiova. Și la Timișoara, Stroe este cel care a reușit să facă primele 5.000 de autoturisme. Desigur s-a renunțat la această fabricație, ulterior, dovedindu-se nerentabilă, autoturismul fiind prost conceput și făcut la ordinul expres al cuplului Ceaușescu”.

Exilul lui Stroe la Timișoara, Scornicești și Slatina

„Vorbeam despre meritele lui Stroe. Să vă povestesc un episod de suferință nedreaptă a lui Stroe. Un fost director de centrală, căruia Stroe, înainte, îi ocupase postul de director tehnic, odată ajuns pe post, l-a expulzat pur și simplu pe Stroe la Timișoara. De acolo l-a plimbat la Scornicești, pentru a pune la punct fabricația de pompe. După ce a rezolvat problema la Scornicești a fost mutat la Slatina, nepunându-i la dispoziție măcar un automobil pentru deplasare. Stroe a pus la punct și fabricația de pistoane de la Slatina. Dormea când la Scornicești, când la Slatina. Stroe era practic pus să muncească nu pentru

Dacia, ci pentru piesele de schimb de tractoare, de autocamioane, necesare agriculturii. Se făceau raportări zilnice ministrului, conducerii superioare de partid și de stat despre aceste realizări. Participau și alți delegați ai Centralei la această muncă, dar organizarea și coordonarea erau în întregime a lui Stroe. L-am întrebat pe directorul general al Centralei de atunci: Cât mai aveți de gând să-l țineți pe Stroe exilat? S-a lăsat cu... bombe. În primul rând că nu l-a adus pe Stroe așa repede înapoi, și în al doilea rând, eu, inginerul Punduc am rămas fără postul de inginer principal I de la serviciul tehnic al Centralei. Pentru că îi reaminteam mereu directorului centralei de meritele lui Stroe în industria orizontală, pe care obișnuia să și-le aroge în fața conducerii de partid, am fost mutat din Centrală. Într-un târziu a fost adus și Stroe, dar peripecțiile au continuat!”

Acestea sunt mărturiile inginerului Punduc în privința actualului manager de la Automobile Dacia. Am considerat că este normal să publicăm și astfel de mărturii, acum, când uzinele Dacia au sărbătorit 30 de ani de la începerea fabricației de autoturisme.

„Jurnal PULS”, Nr. 18, 25 - 31 august 1998

Notă: *La începutul anului 1999 legendarul, deja, Nicolae Punduc s-a stins din viață.*

Ion Crăciun

Povestirile unui fost director de la Uzina Dacia

Nevasta lui Manea Mănescu era franțuzoaică

Ion Crăciun este unul dintre oamenii cei mai bine ancorați în istoria Uzinelor Dacia, fiind unul dintre directorii de vârf în perioada venirii Renault - ului la Colibași în urmă cu 31 de ani. Și-a început activitatea de inginer în anul 1947 la Uzinele Steagul Roșu - Brașov. Ca mulți alți specialiști de la Brașov, a trecut Branul - via Rucăr și odată instalat la Colibași a intrat în febra impusă de licența Renault.

„Relațiile României cu Franța erau foarte bune. De Gaulle se cunoștea cu Ceaușescu, dar cel care a contribuit cel mai mult la cumpărarea licenței Renault a fost Manea Mănescu, președinte CSP pe atunci, care avea o soție de origine franceză”. Își amintește Ion Crăciun.

„Niculae, Niculae, bagă fetele în baie și le dă câte-o bătaie!”.

Față în față cu acest „capricorn” care la 9 ianuarie a împlinit vârsta de 70 de ani, dacă nu intervii când și când cu câte o întrebare riști să afli cap - coadă istoria evoluției industriei de

ma^oini în România. ^ai acum, Ion Crăciun are clar în memorie tehnologia cu care se produceau rulmenți în 1947 („Îi scobeam cu briceagul”) precum ^oi o serie întreagă de pășanii pur tehnice, cu care s-a confruntat în altarul constructorilor de automobile din România.

Ion Crăciun l-a prins ^oi pe Gheorghiu Dej, care, ⁱși amintește dânsul, îl alintă de fașă cu alții pe Ceaușescu, în felul următor: „Niculae, Niculae, bagă fetele în baie ^oi le dă câte-o bătaie!”.

La RENAULT există un sindicat puternic

Omul numărul doi al Uzinelor Dacia, după „generalul” de atunci Dumitru Mihai, a bătut drumul la Paris de sute de ori, cunoscând în detaliu „curtea” Renault - ului. „Francezii, care lucrau la Renault în regim de stat, aveau un sindicat foarte puternic”, ne spune fostul director Ion Crăciun. În aceste condiții, sindicaliștii de la Renault trăgeau cu dinții de locuri de muncă. Fiecare reper integrat în România, presupunea lăsarea fără obiectul muncii a zeci sau chiar sute de muncitori din Franța. Acesta era motivul pentru care omologarea reperelor produse în România era de obicei târăgănată prin laboratoarele de la Renault, de unde întârziiau să vină buletinele de analiză cu concluzia „OK”. Trebuia să ducem o luptă foarte abilă pe acest plan”, ne spune în continuare Ion Crăciun, omul care se ocupa personal de grăbirea obținerii certificatelor de omologare de la Renault pentru subansamble ^oi piese care începeau să fie fabricate în România. „Stăteam pe capul lor în Franța ^oi trebuia să folosesc fel de fel de tertipuri pentru a-i determina să renunțe la amânări trase de păr”, continuă Ion Crăciun.

Românii erau apreciați de francezi

Un lucru este totuși cert, în opinia lui Ion Crăciun: „Francezii au fost întotdeauna mai mulțumiți de români decât de turci, de exemplu, care ulterior au preluat ^oi ei licența Renault 12”.

Subiecte de roman

Povestirile acestui veteran al Daciei, constituie subiecte numai bune de încheat un roman pe tema Uzinelor Dacia.

Fire tenace, cu vână, cum se spune, extrem de energic, Ion Crăciun este fără îndoială, unul din personajele pitorești care au făcut parte din conducerea Uzinei ani buni. Mihai Dumitru, directorul general care tuna ^oi fulgera, cu un temperament vulcanic de notorietate, l-a avut ca adjunct pe Ion Crăciun, care l-a suplinit din plin pe perioade destul de lungi în care Mihai era plecat „pe afară”, adică în diverse delegații prin străinătate.

Cearta lui Ion Crăciun cu Mihai Dumitru era o modă care intrase deci într-o notă de obișnuință pentru cei care erau înhămați în aceea perioadă la „hăpurile” Daciei. Lumea vorbește că nu o dată, au fost la un pas de bătaie. Apropo de Dumitru Mihai, am aflat ^oi de la cine i s-a tras, cum de a fost schimbat de la conducerea uzinei.

Ion Crăciun ⁱși amintește că avea mereu probleme cu geamurile la Buzău. Acolo se făceau ^oi parbrizele, a căror tehnologie ^ochiopăta la începuturi ^oi în acest fel, pe teme de calitate erau declanșate adevărate războaie între Colibași ^oi Buzău, La Buzău era prim-secretar, nimeni altul decât tov. Sârbu, cel care ulterior a venit „prim” la Argeș. ^ai pentru că pătimise multe de la Mihai pe vremea când era la Buzău, primul lucru pe care l-a făcut, proaspăt instalat ca prim-secretar la Argeș, l-a schimbat din funcție pe Mihai Dumitru.

Botezul RENAULT 12

Ion Crăciun este omul care a botezat practic Dacia. Din comisia care s-a format pentru a propune un nume românesc modelului francez (R8 la început și apoi R 12), a făcut parte și doamna Tatiana Lache. Au fost fel de fel de propuneri. cei mai mulți înclinau spre un nume scurt format din două litere, cum ar fi PT de la Pitești sau AP de la automobil piteștean. Crăciun este cel care a propus numele de Dacia. A fost acceptat acest nume, dar au existat mari probleme cu realizarea emblemei. Numele fiind mai lung, format din mai multe litere, presupunea un consum mai mare de materie primă pentru turnarea emblemei.

O poveste interesantă o are și vechea siglă a Daciei - „Vulturul”. La început „Vulturul” semăna cu o cioară și abia după ce s-a făcut o copie fidelă a desenului vulturului aflat în Muzul de Istorie al Argeșului, de la Pitești, „vulturul” nu mai semăna cu o cioară.

Mihai se ciondănea cu Crăciun de 1 mai și 23 august...

Fiecare zi de 1 Mai sau 23 August reprezenta un calvar pentru constructorii de la Colibași. Primii secretari cereau depășiri de plan. Pe această temă apăreau mereu conflicte între Mihai și Crăciun. De obicei Mihai îi făcea vânt printr-o delegație „pe - afară” și îl lăsa pe Crăciun să-și ia angajamente. Când se întorcea Mihai, făcea mereu pe nemulțumitul. De obicei apăreau mereu ciondăneli. Era vremea „cincilnalelor” de „patru ani și jumătate”. Și era practic imposibil să faci față presiunilor de partid. Trebuia să ai grijă să nu superi pe nimeni.

Întâlniri cu Ceaușescu

Ion Crăciun este unul dintre directorii care au dat piept personal cu Ceaușescu. Domnia sa a avut curajul să-i spună în față multe lucruri pe care alții i le ascundeau, de teamă.

Una dintre cele mai haioase întâmplări s-a petrecut în timpul unei vizite la Fabrica de Jenți de la Drăgănești.

I s-au prezentat lui Ceaușescu două tipuri de roți. Unele pentru Dacia, mai mici și altele pentru ARO, mai mari. Ceaușescu s-a supărat și a criticat risipa de material pentru roțile „tip balon” de ARO. Singurul care a avut curajul să-i explice că mașina ARO trebuie să aibă roți mai mari, pentru că e o mașină mult mai grea, a fost Ion Crăciun. Ceaușescu a înțeles și Crăciun n-a pățit nimic.

Apaga pentru Dacia are rădăcini în istorie

Una dintre amintirile cele mai triste ale directorului Crăciun este vânzarea Daciilor prin IDMS. Niciodată, spune domnia sa, nu s-a înțeles cu IDMS - ul, care îi înșușea un comision de vreo 21 % fără să facă nimic. Ba mai mult. IDMS - ul îi trăgea mereu apagă prin directorii săi și mai ales printr-unul care se numea Trușă sau Tușă. „Mare rău a făcut uzinei Dacia, acest director de la IDMS” spune Crăciun.

O poveste cu tâlc - imagine și comunicare în vremea lui Ceaușescu

Una dintre cele mai interesante povestiri ale directorului Crăciun, este aceea legată de o întâlnire televizată cu Ceaușescu. I se prezentase acestuia modelul „Dacia Lux”, cu frigider în

portbagaj și alte utilități deosebite. I-a plăcut mult lui Ceaușescu, dar acesta a întrebat cât costă noua variantă de Dacie. Aflând că prețul crește cu circa 20 %, Ceaușescu nici n-a vrut să audă de așa ceva și mai mult decât atât a ordonat ca prețul modelului clasic de Dacia să scadă cu circa 10 % pentru că și așa este foarte mare. Ei bine, populația știind că ce zice Ceaușescu trebuie să se și întâmple, pentru că altfel este bai, nu s-a mai înghesuit la cumpărat Dacii. Toată lumea aștepta să scadă prețul. Îl auzise o dată întreaga pe Ceaușescu spunând că trebuie să se ieftinească Dacia. Dar acest lucru nu era posibil imediat.

Imediat, uzina s-a trezit că lucrează pe stoc. Parcurile erau pline de mașini. Nu se mai vindeau Daciile deloc. Colac peste pupăză a mai dat și o grindină peste miile de mașini care stăteau în parcurile Uzinei, nevândute.

Așadar, mecanismul de formare a unei imagini cu repercusiuni directe asupra unei întreprinderi funcționează și în economia de comandă! O emisiune TV, dăduse peste cap întreaga rețea de comercializare a Uzinelor de la Colibași. Foarte greu și cu mari pierderi a fost redresată această situație creată de o gravă disfuncțiune de comunicare.

Am lăsat la final această povestire din care se pot trage învățăminte prin hiperbolare și în ziua de azi, arătând cât de importantă este imaginea unei întreprinderi și ce consecințe poate avea o comunicare defectuoasă pentru piață, care era extrem de sensibilă la idferite semnale.

Renault - cea mai potrivită alegere...

Înainte de a încheia acest articol, trebuie amintit că, potrivit părerii lui Ion Crăciun, Renault este cea mai bună relație pe care o poate avea Dacia. „Francezii de la Renault au o psihologie

mult apropiată de a constructorilor de la Colibași care au fost formați practic prin licența oferită în anii 1968, crede Ion Crăciun. Bugetele de austeritate nu au permis o dezvoltare pe măsură a Uzinelor Dacia, dar faptul că Dacia se mai produce și în ziua de azi, păstrându-și o piață relativ constantă, e mare lucru. Și acest lucru contează în mod sigur pentru Renault care acum a pus ochii pe Dacia.

„Jurnal PULS”, Nr. 40, 16 - 22 februarie 1999

Gheorghe Axinte

...clădit pe viitor!

- *Domnule Gheorghe Axinte, păreți a fi cel mai mare constructor din Argeș. Cum vă simțiți în aceasta postură?*

- În primul rând nu cred că sunt cel mai mare constructor din județul Argeș. Nu am cum să fiu!

- *Serios? De ce? Eu am crezut ca sunteți cel mai mare, având în vedere lucrările pe care le aveți în desfășurare la ora actuală. Sunteți președintele firmei ARGECOM, nume de rezonanță în domeniul construcțiilor.*

- După cifra de afaceri pe care o avem, nu cred că suntem chiar pe primul loc. Suntem un pic mai înapoi, dar suntem în top, într-adevăr.

- *Aveți o lucrare de mare amploare, Universitatea din Pitești. Când ați început-o?*

- Lucrarea Universitatea din Pitești s-a început în anul 1996, când eu nu eram la ARGECOM.

- *Am înțeles că este o lucrare mai mult de palmares, că nu se câștigă foarte mult de aici, așa vorbesc chiar și dușmanii dumneavoastră. Este adevărat?*

- Într-adevăr, așa este. E o lucrare mai mult de blazon, de palmares, cum spuneți dumneavoastră. Așa au fost făcute contractele la început. S-a pus un preț pe metru pătrat, dar noi mergem în continuare, ne organizăm foarte bine, avem grijă să controlăm tot ce înseamnă intrări de materiale pe șantier și tot

ce înseamnă forță de muncă, o repartizăm foarte bine și din cauza aceasta nu pierdem la acest obiectiv, chiar câștigăm.

- *Cum s-a pus pe picioare afacerea ARGECOM în forma actuală, cu acționariatul actual?*

- Prin Hotărâre de Guvern, s-au organizat mai multe societăți industriale printre care și ARGECOM S.A., provenită din fostul Trust de Construcții Industriale și Civile. În 2000, am fost invitat de directorul general și de consiliul de administrație de atunci să devin acționar majoritar la ARGECOM. Prima dată mi-a fost teamă pentru că ARGECOM era pentru mine un colos, era un nume, o forță în construcții. A fost însă o provocare constructivă și benefică pentru mine până la urmă. Vorbesc din punct de vedere al managerului sau al acționarului majoritar.

- *Veneți tot din domeniul construcțiilor?*

- Da, lucrez în construcții de foarte mulți ani, la bază având pregătire în construcții. Încă din anii de liceu am lucrat în meseria de constructor.

Când am venit la ARGECOM, în 2000, aveam și SOCOMAR, o altă firmă de construcții, deci nu eram un neștiutor în construcții. SOCOMAR a fost firma care a construit Biblioteca Județeană.

- *Când ați preluat efectiv conducerea la ARGECOM?*

- Din 2001 am preluat conducerea efectivă. La 26 martie 2001 am fost numit președintele Consiliului de Administrație, fiind ca persoană fizică și acționarul majoritar, având 51% din acțiuni. De atunci am început procesul de reorganizare. Societatea avea multe lucrări, blazon avea, deci nu era nici o problemă, numai că stătea prost la organizare în interior. La exterior arăta bine, dar în interior erau structurile foarte încărcate și foarte multă dezorganizare. Eu am încercat și cred că am și reușit să o aduc unde este astăzi la o cifră de afaceri foarte importantă, care pe mine mă mulțumește. Am în subordine 10

directori la firmele pe care le conduc, din care 5 la societatea ARGECON. În ultimii doi ani am acționat astfel încât să măresc dotarea firmei cu tot ce trebuie de la mica mecanizare până la mașini și utilaje de mare capacitate. Am în jur de 150 de utilaje asta însemnând mașini mici, buldozere, excavatoare, mașini mixte, complexe, bascule de 30 de tone, utilaje de asfalt, de betoane. În acest fel nu mai apelez la închirieri și pot executa lucrările de construcții industriale, civile și drumuri cu costuri de producție diminuate.

- *În paralel cu lucrarea Universitatea din Pitești, ce mai aveți în cursul anului 2004?*

- În paralel cu lucrarea de la Universitate, lucrăm o extindere a fabricii Dr. Oetker de la Curtea de Argeș, fabrică la care noi am realizat lucrări încă începând cu piatra de temelie în anul 2000. Mai avem o lucrare cu o societate franceză pe platforma de la automobile, o sală de sport la Moșteni și tot ce înseamnă deszăpezire în județul Argeș pe drumuri naționale.

Avem oameni care, atunci când trebuie, pentru acțiunile de deszăpezire lucrează non stop, 24 de ore din 24.

- *Cam câți oameni sunt angajați în activitățile firmei dumneavoastră?*

- Peste 400 de oameni.

- *Statul cât primește de la dumneavoastră, de la activitățile ARGECON-ului, în medie pe an, mă refer la taxe, impozite și alte dări?*

- În primul rând, statul primește 19% TVA în fiecare lună. Noi nu ne permitem să nu-l plătim, pentru că altfel nu putem participa la licitații, primește 25% din impozitul pe profit pe care îl are firma și, bineînțeles dările salariaților, C.A.S-ul și toate celelalte.

- *Aveți o cifră cu aproximație?*

- Peste 20 de miliarde.

- *Ce eforturi presupune din partea dumneavoastră, ca persoană fizică, pentru a conduce o astfel de activitate, cu o medie de 400 de angajați, cu un profit pe care îl aveți constant? Ce înseamnă asta pentru omul Gheorghe Axinte?*

- Ziua începe la 6.30 cu deșteptarea și se termină aproape în fiecare zi după 12 noaptea, când ajung acasă. Când ajung acasă la ora 23.00, spun că am ajuns devreme. De cele mai multe ori ajung acasă la ora 12 sau 1 dimineața. De multe ori programul acesta continuă și în week-end, deci, asta este munca unui manager, sau cel puțin a mea.

- *Familia cum vă acceptă asta?*

- Mi se întâmplă foarte rar să ajung acasă la ora 21 și copiii mei rămân surprinși când mă văd. O dată, fiica mea, care este elevă în clasa a VIII a, m-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva cu mine, de ce am ajuns atât de devreme acasă. Familia mă sprijină în tot ceea ce fac.

- *Vă rog să ne spuneți mai multe despre familie.*

- Am o fată în clasa a VIII a, un băiat în clasa a X a la Liceul Zinca Golescu, am o soție care mă ajută la conducerea SIMARCON-ului și SOCOMAR-ului, am copii buni, sunt mulțumit de ei și o soție înțeleasă, care mă tolerează.

- *Vă mai permite timpul să vă manifestați și pasiunile pe care le aveți? Ce pasiuni aveți în afara managementului pentru firma dumneavoastră?*

- Familia și munca la ARGECON sunt pe primul plan. Îmi place foarte mult schiul și când am ocazia merg la munte chiar și pentru câteva ore. Am o fermă la Vlădești, satul lui Mircea Diaconu, unde mă relaxez și mă remontez pentru a doua zi. Iubesc foarte mult natura.

- *Cum comentați vremurile pe care le trăim, chiar dacă nu sunteți implicat în politică?*

- Eu am o singură politică, politica banului, politica de manager. Vremurile sunt așa cum sunt și trebuie să avem tăria să trecem peste ele. Pentru că sunt vremuri de tranziții, ele cer sacrificii. Dacă îți să le aprofundezi și să le tolerezi, poți să treci peste ele și, eu spun că în general România a trecut peste multe vitregii ale vremurilor trecute și ale vremurilor care sunt. Eu cred că putem merge în continuare așa cum am mers și până acum. Suntem un popor de oameni optimiști. Eu râd tot timpul și cred că și ceilalți râd tot timpul la fel ca mine. Mergem înainte.

- Se pare că sunteți foarte optimist, ceea ce mai rar se întâlnește în ziua de azi. În general managerii se vaită de calitatea oamenilor. Dumneavoastră cum vă înțelegeți cu cei aproximativ 400 de oameni? Cum se implică ei în activitățile pe care le coordonați?

G.A: Eu am fost în 1982, 1983 finalist pe țară, în primul an la finisori, în al doilea an la structuri la concursurile de meserii și m-am poziționat destul de bine în ierarhia, în elita constructorilor. Eu am lucrat cu oamenii de jos, de la antier. Într-adevăr se spune că oamenii din domeniul construcțiilor sunt unii din cei mai răi oameni, alții spun că oferă sunt cei mai răi oameni. Eu consider că oamenii din construcții sunt puțin mai răi din cauza mizeriei. Când plouă, când ninge, când este vreme rea, ei, muncitorul din construcții, trebuie să stea acolo să muncească. Dar, eu sunt mulțumit de oameni, îi înțeleg și, dacă îți să te faci înțeles de oameni, realizezi cu ei lucruri mărețe și lucruri frumoase. Când m-am înhamat la trei lucrări puternice, trei lucrări de referință din Argeș, pe care eu le-am finalizat cu oamenii din subordinea mea, lucram zi lumină. În 2002 am terminat fabrica Dr. Oetker de la Curtea de Argeș, unde am stat pe antier o lună de zile non stop până am terminat lucrarea și oamenii mei au fost cei care m-au ajutat să termin lucrarea

aceasta și nu altcineva. Eu am stat lângă ei, i-am înțeles, veneam la 06.30 dimineața, mă găseau acolo, iar ei plecau la orele 20.00 și mă lăsau acolo, făceau planurile pentru a doua zi, plecam la 12 noaptea și a doua zi eram înapoi. Oamenii au apreciat și au văzut că sunt lângă ei. Apoi am venit la bibliotecă (construcția Bibliotecii Județene). Trebuia dată în funcțiune într-o lună de zile. Am lucrat cu oamenii non stop. Același lucru s-a întâmplat și cu Universitatea din Pitești, unde am muncit ultimele două luni de zile chiar și la lumina reflectoarelor. Când a venit dl. Rector să vadă dacă am terminat nu i-a venit să creadă. Când am finalizat corpul A, nici directorii mei nu au vrut să creadă că noi terminăm și că la 1 octombrie se va deschide Universitatea pentru a primi studenții. Le-am arătat că dacă ei nu cred, eu cred și așa va fi.

- Aveți prieteni? Vă rog să-i numiți și să-i păstrăm în această carte pentru care stăm de vorbă.

- Eu vreau să cred că am foarte mulți prieteni. N-aș putea să-i numesc aici, pentru că ar trebui să spun toți cei 400 angajați, pentru că toți îmi sunt prieteni. Ar fi păcat să enumăr aici doar unu, doi, sau zece. Eu consider că am prieteni peste tot, la serviciu, pe stradă, la coală și în viața de zi cu zi. Consider că sunt un om cu prieteni.

- Vă rog să-mi spuneți ce vă doriți pentru copiii dumneavoastră peste 10, 20 ani.

- Fiecare părinte își dorește ca propriul lui copil să fie bine. Eu mi-aș dori ca fata și băiatul meu să mă urmeze și să ducă afacerea mai departe. Acest lucru îl doresc din tot sufletul. Aș vrea ca unul din copiii mei, dacă nu amândoi, să mă urmeze în afaceri și să spună peste 10 ani „tată mai odihnește-te și tu, mergi și tu la munte pentru că acolo îți place, la schi, sau la mare când e vară și lasă-ne pe noi să conducem unitatea pentru că ne

pricepem". Cred că aceasta ar fi cea mai mare realizare a mea în ceea ce privește familia și copiii.

- *Dacă mai doriți să spuneți ceva, vă rog să o faceți.*

- Aș dori să mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat și au avut încredere în mine, inclusiv celor care mi-au dat societățile pe care eu le conduc acum. Vreau să mulțumesc celor care au condus SOCOMAR, SIMARC, ARGECOM. Oamenii au avut încredere că voi duce numele lor mai departe, pentru că eu consider că le duc numele mai departe la toate societățile. Dacă ei nu erau și nu mă aduceau lângă ei, eu nu continuam nici tradiția, nici numele ARGECOM, sau celelalte. Nu în ultimul rând, + aș vrea să le mulțumesc celorlalți factori și celorlalți oameni de decizie. Aș putea să spun aici de la senatori, oameni politici, Prefectură, din Consiliul Județean, care au avut încredere în mine și care m-au sprijinit, până la oamenii care mă ajută aici. Sunt mulți oameni cărora trebuie să le mulțumesc pentru ceea ce au crezut și au văzut în Gheorghe Axinte. Sunt oamenii mei cu care lucrez, începând de la portar și până la directorii mei. Toată lumea m-a ajutat și m-a sprijinit și trebuie să le mulțumesc tuturor.

februarie, 2004

Constantin Tămagă

Un prefect aproape perfect

- *Înainte de a vorbi despre funcția dumneavoastră, vă rog domnule prefect să vă prezentați ca om, ca cetățean argeșean, ca familist.*

- Întâi aș dori să cunoașteți că întreaga mea viață și activitate este legată de județul Argeș. M-am născut în județul Argeș, comuna Mozăcenii, în 1948. Tot în Argeș și tot în Mozăcenii am urmat cursurile Școlii Generale și ale Liceului Teoretic până în 1962. Apoi, am urmat în București Facultatea de Horticultură a Institutului Agronomic Nicolae Bălcescu. După terminarea facultății, întreaga mea activitate profesională și politică s-a desfășurat numai în județul Argeș. Am avut șansa de a lucra într-un domeniu deosebit de important din punct de vedere economic, în care am reușit să parcurg toate treptele afirmării profesionale, până la director general. Am fost în perioada 1970-1979 inginer șef, apoi am fost director tehnic al Direcției Agricole, director al S.M.A. Slobozia, director al trustului IAS și director general al Direcției Agricole. Până în 2001, întreaga mea activitate a fost legată de acest sector, parcurgând treaptă cu treaptă toate etapele de afirmare profesională.

Familia mea este de asemenea din Argeș. Soția mea este din Mozăcenii, este profesor, ne-am căsătorit în urmă cu 31 ani, în 1973. Avem doi copii, o fată în vârstă de 29 ani-care este magistrat și un băiat de 28 ani-care este asistent universitar, profesor. Amândoi sunt împliniți din punct de vedere profesional, sigur

că au tot timpul înainte să se afirme, amândoi fiind doctoranzi, îmi urmăresc propriile lor cariere profesionale. Din punct de vedere familial sunt împliniți și am satisfacția deplină de a fi avut o familie care mi-a fost tot timpul alături și care, într-adevăr m-a sprijinit, deși i-am dedicat cam puțin timp. Mai nou am și un nepot, sunt deja bunic, deci, familial, aș putea spune că nici nu cred că puteam să-mi doresc mai mult.

- Cum a evoluat cariera dumneavoastră politică până acum? Aveți regrete față de o anumită perioadă din activitatea politică? Ce mulțumiri aveți și cum vă vedeți în viitor?

- Și din acest punct de vedere eu nu am avut practic fluctuații, nu am făcut parte din mai multe formațiuni politice. Am fost membru PCR, așa cum au fost milioane de oameni din această țară, iar după 1990 am făcut parte din PDSR, încă de la înființare din 1992. Sunt în continuare membru PSD. Am avut și din acest punct de vedere stabilitate, am tratat lucrurile cu seriozitate și aș putea greși profund dacă aș spune că regret. Nu regret nimic, n-am fost foarte implicat până în 2000, deși am fost membru al Consiliului Județean PDSR. Din 2000 am fost și vicepreședintele PDSR, acum al PSD, partidul întărind foarte mult nu activitatea mea politică ci activitatea mea profesională. A fost o recunoaștere a experienței câpătate de mine în acest domeniu de care era nevoie pentru mandatul 2001-2004, problemele prioritare ale guvernării fiind cele legate de agricultură și de viața rurală deosebit de complexă. Cred că și din acest punct de vedere trebuie să fiu mulțumit, dincolo de unele nerealizări care ne marchează pe toți și pentru care trebuie lucrat în continuare pentru ca ele să devină împliniri larg recunoscute.

- Județul Argeș este un județ foarte puternic economic, raportat la alte județe din România, cu o populație destul de numeroasă. E cât un stat și chiar mai mare decât multe state

din lume. Cum comentați poziția dumneavoastră ca Prefect, ca reprezentant al Guvernului în teritoriu, ca un prim ministru al Argeșului?

- Județul Argeș este într-adevăr un județ foarte puternic din punct de vedere economic, dar eu aș zice în primul rând că e un județ bine echilibrat, nu are vârfuri în nici un domeniu, dar nici un domeniu nu este aproape necunoscut și neprezent în Argeș. Este un județ foarte echilibrat, un județ în care viața economică și socială pulsează normal, unde nu s-au creat polarizări sociale foarte puternice sau deosebit de accentuate cum s-au realizat în alte părți, și nici o monoindustrializare sau o activitate atât de dominantă încât de ea să depindă întreaga viață economică și socială a cetățenilor. Caracteristica principală a Argeșului cred că este echilibrul, el fiind binecuvântat și din punct de vedere al echilibrului natural. Județul Argeș are munții cei mai înalți ai României, apoi are zona de deal și podiș și zona de câmpie, până aproape în Câmpia Dunării, în părți aproximativ sau sensibil egale. Județul are suprafețe agricole aproape egale cu suprafața de pădure, are forme de relief și de organizare caracteristice României. Desigur, un lucru care lipsește este ieșirea la mare, în rest, am putea spune că județul Argeș are absolut din toate formele economice, organizatorice și naturale pe care le are România. Și din punct de vedere al reliefului este un județ binecuvântat, dar este cu atât mai complex și mai greu de condus pentru că nu este doar o activitate sau puține activități, ci sunt foarte, foarte multe activități și cu atât mai multe necunoscute.

Eu cred că dacă se apreciază corect acest mandat-având un sprijin deosebit al organizației PSD, având desigur forța Guvernului-în Argeș s-au făcut destule realizări. În nici un caz nu putem spune că la nivel județean Prefectul este Prim Ministru în teritoriu. Prefectul nu are pârghiile prin care să dispună așa

cum Guvernul o face la nivel central să dea hotărâri de Guvern, ordonanțe de Guvern, °.a.m.d. Prefectul este cel care asigură aplicarea acestora în teritoriu, asigură în primul rând legalitatea în tot ce se întâmplă în teritoriul unui județ °i bineînțeles asigură aplicarea programului de guvernare pe teritoriul dat a°a cum îi este stabilit de Guvern, singurul organ abilitat să o facă.

- Prefectura poate instrumenta într-un fel sau altul fructificarea zonelor de relief pentru promovarea turismului în județ? Mă gândesc la Culoarul Rucăr-Bran, la Valea Arge°ului. Prefectura poate face ceva?

- Prefectura cu siguranță poate face ceva. Ea este alături de Consiliul Județean, singura instituție abilitată să propună hotărâri de Guvern, deci să se facă proiecte de hotărâri de Guvern. °i din acest punct de vedere noi am avut foarte multe inițiative în acest mandat, am promovat împreună cu Consiliul Județean aproximativ 40 de proiecte de hotărâri de Guvern, cele mai multe dintre ele devenind hotărâri, deci sunt în viața județului. Acum, pe tema pe care a-ți propus-o dumneavoastră avem deja promovată o hotărâre de Guvern privind dezvoltarea turistică a Văii Arge°ului, de la Curtea de Arge° până la Bâlea, urmând ca în parteneriatul public-privat, incluzând aici Prefectura, Consiliul Județean, consiliile locale din zona respectivă °i bineînțeles toți acei agenți economici, străini sau români care vor dori să investească, să aibă un cadru clar, un program unitar, un proiect clar, foarte laborios prin care cred că în următorii 10 ani, Valea Arge°ului va putea fi comparată cu ce este Valea Prahovei, din punct de vedere turistic.

- Arge°enii sunt considerați de românii din alte zone ca oameni dificili, în sensul că sunt oameni cu personalitate mai aleasă, mai temperamentală. E adevărat, aici, în zona aceasta, la Pite°ti, este o combinație de munteni cu olteni, poate pentru că până aici veneau granițele fostei Dacia

Malvensis. Dumneavoastră ca Prefect ați simțit acest lucru? Sunt arge°enii mai dificili?

- Nu, eu cred că este exagerată afirmația, eu nici nu a° putea să fac niște comparații foarte bine susținute, având în vedere că eu sunt arge°ean °i din punct de vedere familial dar °i în ceea ce privește evoluția mea profesională °i politică. Mi-ar fi greu să compar cu argumente puternice cum sunt arge°enii în raport cu cetățeni din alte zone, dar cu siguranță arge°enii sunt oameni minunați, chiar dacă uneori personalitatea lor mai puternică face mai dificilă implicarea sau convertirea lor din anumite puncte de vedere. Sunt oameni serioși, oameni puternici care °i-au °tiut dintotdeauna rosturile °i rolurile °i care continuă să fie a°a. Sunt oameni corecți, oameni pe care te poți baza, dincolo de ceea ce se întâmplă ca printre ei să fie °i probleme, să fie °i oameni cu anumite caractere sau personalitate excesive, într-un sens sau altul, dar, ca mediu, cred că sunt unii dintre cei mai buni cetățeni pe care îi are România, care are de altfel toți cetățenii oameni deosebiți. Nu cred că se poate susține afirmația că sunt mai dificili, poate că sunt mai mândri, mai puternici din punct de vedere al caracterelor, dar sunt minunați.

- După ce veți încheia mandatul de Prefect, la ce vă gândiți, la ce alt pas din cariera dumneavoastră politică?

- Nu este problema de o gândire a mea, este vorba de a evolua în continuare în echipa PSD Arge° °i cred că aceasta va hotărî dacă va fi un loc anume, sau dacă voi fi un simplu membru, dacă voi căpăta anumite demnizații sau reprezentare în plan politic, dar sunt sigur că voi rămâne în această echipă. Sunt sigur că după încheierea mandatului mă voi ocupa mai mult de activitatea mea profesională, de cariera mea în profesional, care nu s-a încheiat încă °i de care nu m-am despărțit practic niciodată. Am avut întotdeauna grijă ca principala mea preocupare să fie aceea pe care am căpătat-o prin studii °i prin activitatea mea de peste 30 ani.

- *Una din cele mai marcante personalități românești actuale, cunoscute cel mai bine în lume, pare a fi fotbalistul Mutu, argeșean de-al nostru, care am observat că vă pomenește la capitolul prieteni pe locul întâi. Vă cunoaște foarte bine deși nu trăiește în Argeș, nu e bugetar, n-are nici frați, nici surori, copii de angajat la Prefectură sau în alte părți, deci, este un caz special, ca un fotbalist de talia lui să vă pomenească. Cum ați reușit?*

- Nu, e mult prea spus! Într-adevăr mă cunoaște și pe mine și familia mea, așa cum eu cunosc familia lui de mai mult timp, de când el era copil. S-a întâmplat ca el să fie foarte bun prieten cu fiul meu și, din această prietenie, sigur, a căpătat și un respect față de mine, tatăl prietenului lui. Fac însă observația că într-adevăr el face parte dintr-o familie cât se poate de respectabilă a Argeșului și a Piteștiului, sunt oameni deosebiți, iar el, dincolo de talent, este un copil educat, un copil care n-a uitat niciodată de unde a plecat, nu-și uită prietenii, nu uită poate cine i-a dat într-un moment dificil un sfat bun și mă bucur să constat că s-a legat între ei o prietenie de durată, prietenie care n-are alte conotații decât una între doi prieteni.

- *În clipa aceasta ce altceva ați dori să rămână consemnat într-o carte?*

- Cred că cel mai important lucru pentru mine ar fi să rămână consemnat faptul că prefectul Tămagă poate n-a reușit ceea ce oamenii care l-au cunoscut și-au dorit, dar, cu siguranță, ceea ce a putut face prefectul Tămagă a făcut din bună credință și din dragoste pentru toți cei care l-au cunoscut și apreciat. Tuturor celor care știu acest lucru le mulțumesc, tuturor celor care apreciază altfel lucrurile le cer scuze și vreau doar să știu că atât a fost posibil.

- *Vă mulțumesc.*

februarie, 2004

Constantin Gorun

Fratele lui Vasile Gorun zis „Vulturul”, Constantin Gorun este director la Uzinele DACIA, iar biroul său se află la doi pași de Penitenciarul Colibași...

Constantin Gorun s-a născut în comuna vâlceană Bărbănești. Are trei frați. Își trăiesc părinții, dar cu sufletul mâncat de jocul nemilos în care s-au hârjonit ca niște iele puse pe oțtii, destinele celor patru copii din Bărbănești. Trei dintre frați au trecut prin câte o coală profesională. Printre aceștia se află și VASILE GORUN, cel care, conform presei „este cel mai de temut mafirot din sudul României”.

Constantin Gorun are trei licențe. Cât pentru toată familia. A absolvit mai întâi Facultatea de Științe economice din Cluj. Apoi, tot la Universitatea din Cluj a terminat și Facultatea de Drept. De curând, a intrat și în posesia unei licențe în „Managementul resurselor umane”, fiind proaspăt absolvent al unui Program al Facultății de Științe din QUEBEC, Montreal-Canada.

O perioadă, pe Constantin Gorun, nu l-a despărțit de Vasile Gorun decât gardul de la Penitenciarul Colibași. Înăuntrul, în Penitenciar, era Vasile. Afară, în clădirea administrativă a S.C. Transporturi Dacia S.A., în biroul pe care scrie director, este de găsit CONSTANTIN. De o vreme, VASILE a fost mutat la București. Tot într-un loc... ascuns. CONSTANTIN este directorul unei importante societăți comerciale-filială a Automobile DACIA S.A.

Dar să-l urmărim pe Constantin GORUN cum vorbește despre sine și fratele său VASILE GORUN, zis „Vulturul”.

- Cum ați ajuns la Coliba^oi (Mioveni)?

- În 1978 când s-au făcut repartițiile, centralizat - eu am terminat facultatea cu diplomă de merit, am fost al II-lea pe țară - am avut privilegiul să-mi aleg. Deci din 16 octombrie 1978 sunt în Coliba^oi. În curând vor fi 20 de ani. Coliba^oiul m-a atras ^oi datorită faptului că eu am un frate mult mai vechi pe această platformă, îl cheamă Ion - ^oef de atelier la „MECANICA DACIA” S.A. El, prin ceea ce povestea despre întreprindere, m-a făcut să-mi aleg această unitate, de^oi am avut recomandare pentru a rămâne în cadrul Facultății, a^oadar puteam rămâne asistent la Universitate.

- Prin ce funcții ați trecut?

- Din octombrie 1978, până în octombrie 1997, am lucrat numai la „Resurse Umane” (Personalul, cum era înainte). Am trecut prin toate fazele: economist stagiar, ^oef de birou, ^oef serviciu adjunct, ^oef serviciu.

- Să revenim un pic la tinerețe. Ce amintiri aveți din copilărie?

- Am amintiri teribile. Trebuie să spun că eram „răsfățatul” familiei, în ghilimele răsfățat pentru că eu, ca ^oi toți frații mei, nu ne-am permis niciodată să pierdem vremea, să batem mingea, să ne jucăm. Am avut un tată pe care eu, mai încoace, l-am comparat cu Moromete; foarte dur, care, țăran fiind, nu avea alte posibilități decât rezultatul muncii în gospodăria lui, într-o zonă de munte, necooperativizată, în care munceai foarte mult ^oi aveai profit foarte puțin. Am fost răsfățat pentru că eram cel mai mic din familie. Însă ceilalți, trebuie să vă spun că au fost tratați foarte sever de către tatăl meu, în sensul că îi puneau la muncă. Deci teama de munca fizică m-a făcut să pun mâna să învăț. După ce-am dat la facultate, când toată lumea din sat se-ntreba „ce-o fi făcut băiatul lui Lisandru?”-a^oa-i zicea lui

tata, când am sosit ^oi i-am spus că am reu^oit, mi-a tras o înjurătură ^oi mi-a spus „^oi pe tine te-am pierdut, mă?”. N-a fost deloc bucuros, el trăia cu speranța că eu voi rămâne în casă. De fapt au rămas singuri.

- Sunteți căsătorit?

- Eu sunt căsătorit din 1982, soția este subingineră TCM, a terminat la Oradea, este tot din zonă, dintr-o comună vecină, ^oi lucrează de-atunci tot aici, la „MECANICA DACIA”. Am un băiat care a împlinit de curând 6 ani, este al doilea copil. Primul copil ar fi împlinit 15 ani, dar, din păcate din '90 nu-l mai avem datorită unei boli care mi l-a luat din această lume. Ne-a marcat teribil pierderea băiatului, însă îl avem pe cel de-al doilea ^oi ne concentrăm exclusiv asupra lui.

- Cum ați primit vestea arestării fratelui dvs. Vasile Gorun de la Vâlcea? Erați în relații apropiate, vă vizitați? Cum ați aflat de arestarea lui?

- Îi făceam dese vizite acasă ^oi trebuie să vă spun că nu am aflat de la televizor, am aflat de la cumnata mea. Am rămas stupefiat despre modul în care a fost ridicat de acasă. Nu ^otiu dacă era nevoie de trupe antitero ca să ridici un om. El niciodată n-a refuzat să colaboreze cu poliția. De câte ori a fost căutat, a deschis u^oa. De data asta s-a procedat într-o manieră cred eu anormală vis-a-vis de arestarea lui.

- Cum explicați crearea acestei „aure” de infractor extrem de periculos ^oi tam-tam-ul mare care s-a făcut la arestare, mai ales în condițiile în care eu, cel puțin, nu cuno^oteam numele Vasile Gorun decât din fotbal, ca sponsor important al echipei de fotbal din Rm. Vâlcea. Până în acea zi a arestării nu am auzit să fie vorba de existența unui terorist atât de periculos în Vâlcea, a^oa cum ulterior a fost prezentat.

- Între timp instanța s-a pronunțat ^oi a primit, după părerea mea, foarte mult; i s-au dat 3 ani, pentru ultraj cu violență.

Rămân la convingerea că fratele meu a fost provocat și probabil atunci, după alegeri, opinia publică avea nevoie de un exemplu. Însă dacă prin fratele meu s-a adus un exemplu, afară au rămas destui oameni care au adus prejudicii enorme statului român. Fratele meu n-a păgubit statul român cu 1 leu; el a avut legături doar cu persoane particulare care apelau la el, deci pe care el nu le-a căutat ci îl căutau ei pe el. Eu știu că orice convenție trebuie respectată. Dacă am venit să cer bani împrumut, trebuia să restitui banii la termen și, în consecință, cei care nu s-au conformat sunt acum, se pare, acuzatorii lui. Ideea este că el va înfunda pușcăriile și, bineînțeles, datoriile vor rămâne neachitate.

- S-a auzit de niște practici, nu tocmai ortodoxe ale lui Vasile Gorun față de rău-platnici. Era necesar asta ceva?

- El e un om care ține foarte mult la cuvântul dat. Așa vrea să vă spun că a apelat de multe ori la organele de poliție pentru cei care nu și achitau datoriile și nu a fost sprijinit mereu în asta și face dreptate. Se spune că el și-ar fi făcut uneori dreptate singur, dar lucrurile acestea nu le-am văzut niciodată, nu le-am cunoscut niciodată și nu pot să comentez mai mult. Însă, celor cărora nu le convenea modul în care colaborau cu el, nu trebuiau să se încurce cu el.

Fratele meu a fost un om care a câștigat prin muncă banii. El a lucrat în construcții, ca maistru. Puzderia de construcții din Rm.Vâlcea, blocuri și o grămadă de alte edificii, stau mărturie a muncii pe care el a prestat-o acolo și trebuie să recunosc că el câștiga bani în construcții, dar numai prin munca lui. Este un om deosebit de generos. Dumnezeu voastră ați amintit că a fost sponsorul unei echipe de fotbal, echipă de care nu se ocupa nimeni. Pe banii lui se ocupa de deplasări și așa mai departe. A făcut și chetă pentru ca echipa să se poată prezenta la meciuri. Fratele meu a făcut acțiuni de caritate sau mecenat cum se spune

acum. Sponsoriza biserici, oameni de cultură, oameni care și-au scos cărți. Oamenii pe care i-a sprijinit stau mărturie. Era extraordinar de generos. A ajutat copii și foarte mulți oameni săraci din Rm.Vâlcea apelau la el. Cât a lucrat în construcții, pe vremea lui Ceaușescu, pe toți oamenii cu probleme, pe toți condamnații la locul de muncă îi dădeau la Vasile, iar el a făcut o adevărată școală cu ei, în sensul bun al cuvântului. A reeducat foarte mulți oameni pe șantier. Iată un episod inedit din viața lui. Prin '84 Ceaușescu a dat un decret de raționalizare a pâinii și oamenii stăteau la coadă la pâine. În stilul lui caracteristic, s-a dus acolo și-a spus „Dați pâine la oameni, că eu am nevoie de oameni”. Bineînțeles, a avut probabil și altercații cu organele de ordine, iar prin Decretul 153 a fost aici la Colibași vreo 3 luni de zile. Nu spun asta ca să îl scot în față că a fost un disident politic. Dacă vă amintiți, la Revoluție, mulți oameni au participat de dragul de a lua parte. El a avut un rol deosebit în 1989 la Rm.Vâlcea, inclusiv în sediul Comitetului Județean, deci eu zic că a fost un revoluționar, dar nu s-a așezat în nici un scaun așa cum se-ngerămădeau toți atunci. El nu și-a arogat acest drept deși are merite în Revoluție.

- Atunci când vorbiți despre Vasile Gorun, cât la sută vorbiți de pe poziția de frate și cât la sută de pe poziția unui om cu pregătire juridică?

- Nu e prima dată când fac aceste declarații, pentru că nu-mi îmi reneg fratele. Pînă la el extraordinar de mult. Este fratele meu. Nu este ușa de biserică, dar nu este nici așa cum a apărut în ziare. Unele ziare l-au catalogat ca fiind „cel mai mare mafiot din sudul țării”, lucru nepermis. Prezumția de nevinovăție n-a acționat asupra lui niciodată și ziariști dornici de senzație au cules din zbor știri, au ajuns până a-l face și ȋigan. Dacă eram ȋigan, nu-mi renegam această condiție socială. Dar în familia

mea n-a fost nimeni ȋigan  i lucrurile astea m-au deranjat teribil; cu at t mai mult pe el. Profit de ocazie să mulţumesc singurului ziar din Argeș  i acesta este „Jurnalul de Arge ” care efectiv a înţeles ce înseamnă prezumţia de nevinovăţie  i n-a jonglat cu atributele  i epitetele cum au făcut-o toate celelalte ziare centrale  i locale. Deci, încă o dată: ca jurist eu sunt pentru lege  i el trebuie să răspundă numai pentru faptele lui  i nu pentru fapte închipuie, pentru fapte pe care nu le-a făcut. Vreau să vă spun că am fost la nenumărate şedinţe de judecată  i, c nd am văzut martorii acuzării, oameni de condiţie socială cea mai de jos, foarte dubioasă, care îl acuzau în fel  i chip, oameni fără serviciu, oameni care n-au fost întrebaţi niciodată de pre edintele completului de judecată cu ce se ocupă. Aveau ocupaţii extrem de dubioase. Dacă vreţi părerea mea, ei erau cel puţin la fel de vinovaţi ca fratele meu. Locul unora din cei veniţi acolo era alături de el  i nu ca martori ai acuzării

- * n Vâlcea oamenii cred că „dacă scapă Gorun ne taie, ne sf rtec , ne omoară pentru că l-am dat în vileag...”*

- Este tot imaginaţia unor ziari ti care au supralicitat acest lucru.  mi pare foarte rău, vă spun, am fost la şedinţele de judecată  i zeci de oameni nu că îl pl ngeau, dar îl compătimeau. Auzeam: „el m-a ajutat”, „el mi-a făcut bine”.

Cei care îl huleau erau foarte puşini. Dar nu este a a cum s-a spus.

- *Ca frate, cu care aţi copilărit  i aţi m ncat din acela i castron, pe care îl cunoaşteţi atât de bine, cum explicaţi ie irea din momentul arestării, care de fapt a creat acea psihoză în r ndul cet şenilor? De ce s-a manifestat astfel Vasile Gorun c nd s-a trezit la u   cu Poliţia?*

- Repet, această psihoză nu are nici un fundament. S-a scris în presă că Vasile are apartamente luate de la medici, de la

ingineri, de la profesori. N-am văzut pe nimeni să vină în instanță să- i revendice apartamentul. Chipurile, le-ar fi luat de la acei oameni, deoarece nu  i-au achitat datoriile. Psihoza se manifestă la oameni dubio i. Mulţi dintre acei care au apărut la proces ca martori au suficiente probleme  i, după părerea mea, locul lor nu este în libertate. Vreau să vă spun că s-a scris în presa locală că după arestarea lui, mulţi au celebrat această treabă ca  i c nd ar fi ie it învingători  i i-ar fi luat locul.

- *S-a scris în presă, că el ar fi fost convins că este o înscenare, că nu Poliţia se află la u  . V-a explicat ceva?*

- Da,  i asta a spus  i în instanță.  ntruc t el primea foarte des amenin  ri. Avea înregistrate pe robotul de la telefon amenin  ri cu moartea de la cei pe care el  i ajutase, oameni cu care a fost prieten. A fost  i pentru el ceva inedit să-i apară la u   oameni purt nd cagule. A cerut insistenț să ia legătură cu Poliţia locală, de acolo, pentru că poliţiştii n-au fost de acord  i, inclusiv, cu avocatul. Nu i s-a permis, for  ndu-se pur  i simpu intrarea înăuntru  i...de-aici tot tămbălăul care a apărut.

(Jurnal Puls) 28 aprilie 1998